ஞானோதயம்

மலர் 17 இதழ் 3

25th Aug 1934

JL
[illegible]211, N02 G5
M34.17.3.
210475

43 243

ஓம்

ஞானசாகரம்

(அறிவுக்கடல்)

JNANASAGARAM

10 OCT 1934
MADRAS

இது
முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகளாக நடைபெறும்
தனிச் செந்தமிழ் வெளியீடு
A BI-MONTHLY

திருமலர் ௧௭.] திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௬௫, ஆனி [இதழ், ௩.

பொருளடக்கம்

முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்
(Ancient and Modern Tamil Poets)
நிகழுந்திருவள்ளுவர் ஆண்டு ௧௯௬௫, வைகாசித்திங்கள் ௨௮-ஆம் நாள் திருநெல்வேலியிற் கூடிய சென்னைமாகாணத் தமிழர் மாநாட்டின் புலவர் பேரவையில் தலைமை பூண்டு ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் நிகழ்த்திய தலைமைப்பேருரை (Presidential Speech delivered by Swami Vedachalam, at the Tamil Scholars' Conference held at Tinnevelley on the 11th June, 1934).
தொலைவிலுணர்தல் (Telepathy), தொடர்ச்சி.

ஆசிரியர் :
மறைமலையடிகள் என்னும்,
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் அவர்கள்,
SWAMI VEDACHALAM,
பொதுநிலைக்கழக குரு,
பல்லாவரம்
PALLAVARAM

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள
திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்திற்
T. M. PRESS
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

25th August, 1934

ஒருபதுமக் கையொப்பம்] [நான்கு ரூபா

All Rights Reserved.

ஞானசாகரக் கையொப்ப நேயர்க்கு

சென்ற வைகாசித்திங்கள் ௩-ஆம் நாளிலிருந்து ஆடித்திங்கள் ௬-ஆம் நாள் வரையில் யாம், திருவனந்தையைச்சார்ந்த சுசீந்திரத்திலும், அதன்பின் திருநெல்வேலியிலும், அதன்பின் நீலகிரியிலும் சைவசித்தாந்தத்தையும் செந்தமிழ் மொழியையும்பற்றிய விரிவுரைகள் நிகழ்த்துமாறு அன்பர்களால் அழைக்கப்பட்டுச்சென்று, ஆங்காங்கு அரும்பெருஞ் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தி, ஆடித்திங்கள் அ-ஆம் நாள்தான் பல்லாவரந் திரும்பினேம். யாம் பல்லாவரத்தில் இல்லாதகாலங்களில் ஞானசாகரம் முதலான எம்முடைய வெளியீடுகளின் வேலைகளை ஏற்று நடத்தத்தக்கவர் எவரும் இல்லாமையால், எம்முடைய அவ்வேலைகளை யாம் திரும்பிவரும்வரையில் நிறுத்திவைக்கவேண்டியதாயிற்று. ஆடித்திங்கள் இரண்டாங்கிழமையில் எமது நூற்பதிப்புவேலையைத்துவங்கி நடாத்துகையில், வேலைக்காரர்செய்த பிசகால் எமது அச்சுப்பொறியின் முதன்மையான இரண்டு உறுப்புகள் இரண்டுமுறை உடைந்துபோயின. அவ்வுறுப்புகளில் ஒன்றைச் செப்பனிட்டுக்கொணர்தற்கும், மற்றொன்றிற்கு வேருகப் புதியதொன்று செய்து பொருத்துதற்கும், இன்னுந் தேய்ந்துபோன தொன்றற்கு ஈடாக வேறொன்று செய்வித்தற்கும் பற்பலநாட்களும் செலவும் பெருந்தொல்லையும் நேர்ந்தன. இவற்றிற்கிடையில் எமது உடம்புநலமும் பழுதுபட்டு இப்போதுதான் செம்மையுற்றுவருகின்றது. இத்தனை இடையூறுகளினாலேயே நமது ஞானசாகர ௧௭-ஆம் திருமலரின் ௩-ஆம் இதழ் முன்னரே வெளிவாராதாயிற்று. எல்லாம்வல்ல அம்பலவாணர் திருவருளால் இத்தனை இடையூறுகளும் நீங்கி ௩-ஆம் இதழ் இப்போது வெளிவந்ததாகலின் இங்ஙனங் காலந்தாழ்த்து இதுவெளிவந்ததைக் கையொப்பநேயர்கள் பொறுப்பார்களாக! இனி, ஞானசாகர இதழ்களும் மற்றை நம்நூல்களுங் காலந்தாழாது வெளிவந்து அன்பர்களை இன்புறுத்துமாறு அம்பலவாணர் திருவருளை வேண்டி வழுத்துகின்றேம்.

ஞானசாகர ஆசிரியர்.

ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் நிகழ்த்திய வேனிற்கால விரிவுரைகள்

திருவனந்தபுரநாட்டைச்சேர்ந்த சுசீந்திரமாநகரில் உள்ள சிவபிரான் திருக்கோயில் மேற்பார்வைத்தலைவர்கள் சென்ற வைகாசித்திங்கள் முதற்கிழமையில் நடைபெற்ற அத்திருக்கோயிற் றிருவிழாவின் தொடர்பாகத், தக்க தமிழாசிரியர் ஒருவரை வருவித்துச், சைவசமய உண்மைகளை மக்கட்கு அறிவித்தல் வேண்டுமெனத் தமது கருத்தைத்தெரிவிக்க, அத்திருக்கோயிற் பௌராணிகரான தசாவதானம் திருவாளர் பி. ஆறுமுகம் பிள்ளையவர்கள், அதற்குத் தக்கார் ஆசிரியர் மறைமலையடிகளே யென்று எடுத்துச்சொல்ல, அத்தலைவர்கள் வைகாசி முதல்நாளே இருநூறுரூபா அடிகளுக்கு அனுப்பி, உடனே சுசீந்திரம் எழுந்தருளி இரண்டு விரிவுரைகள் நிகழ்த்துமாறு அடிகளைவேண்டினர். அவ்வேண்டுகோட்கிணங்கி அடிகள் வைகாசி ௩-ஆம்நாட் பல்லாவரத்தினின்று புறப்பட்டு, மறுநாட் பிற்பகல் திருநெல்வேலியில் திருவாளர் மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள், பி. ஏ., திருவாளர் வ. திருவரங்கம் பிள்ளையவர்கள் முதலான அன்பர்களால் வரவேற்கப்பட்டு நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்களது மாளிகையில் விருந்தாய்த்தங்கினார்கள். ௫-ஆம் நாள் மாலையில் அடிகள் சுசீந்திரத்தில் விரிவுரைசெய்வார்களென்று அறிக்கை வெளியிடப்பட்டிருந்தது. ஆகவே அன்று காலையிலேயே பி. ஆறுமுகம் பிள்ளையவர்கள் ஊர்திவண்டியொன்று கொணர்ந்து அடிகளையும் அடிகட்கு உதவியாப்போந்தாரையும் அதில் ஏற்றுவித்துக் கொண்டுசென்றார்கள். இடையே அவ்வூர்திவண்டிப் பொறியில் நேர்ந்த ஒரு பிசகால் அது நின்று நின்று ஏகியது. அதனாற், பிற்பகல் ௨-மணிக்கெல்லாஞ் சுசீந்திரஞ்செல்லவேண்டிய அடிகள் அன்று மாலை ௬-மணிக்குத்தான் அங்குச் சென்று சேரலானார்கள். அடிகளது சொற்பொழிவைக்கேட்கும் அவாமேலீட்டால், நாகர்கோயில், கோட்டாறு முதலான பல ஊர்களிலிருந்தும் பெருந்திர

கால வாழ்க்கையுடன் பிணைத்துப்பார்க்கவும், பார்த்து அதனை அவற்றிற்கேற்ப நடைபெறுவிக்கவும் வல்ல தகுதி மக்களுக்கேயல்லாமல், மக்களல்லாத விலங்கினங்கட்கும் அவற்றினுந் தாழ்ந்த பிற சிற்றுயிர்கட்கும் பெரும்பாலும் இல்லையன்றோ? அத்தகைய தகுதியிருந்தும், அதனைப்பயன்படுத்தும் அறிவும் முயற்சியும் இல்லாதவர் மக்களெனப்படுவரோ? உணர்ந்து பார்மின்கள்!

செல்கால வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைத் தமது நிகழ்கால வாழ்க்கையுடன் இயைத்து, அதனை மேன்மேற் பெருகும் அறிவாலும் மேன்மேன் முறுகும் முயற்சியாலுந் திறம்பட நடாத்துவாரே, அதனை அங்ஙனம் நடாத்தாத ஏனைமக்களினுஞ் சிறந்த நாகரிகவாழ்க்கை வாய்ந்தவராய்த், தாமுந் தாம் பிறந்த மக்கட்கூட்டமும் எல்லாநலங்களிலும் எல்லா ஆற்றல்களிலும் மிக்குயர்ந்து, அங்ஙனம் உயரமாட்டா ஏனைமக்களையெல்லாந் தம் அடிக்கீழ்ப்படுத்து இனிதுவாழக் காண்கின்றேம். எனவே, தாம்பிறந்த மக்கட்குழுவின் முன்னோர் இருந்த நிலையினை நன்காராய்ந்துகாண்டலும், இனித் தாம் அடையப்போகும் நிலையினை முன்னுய்ந்துதெளிதலுந், தான் நின்ற நிலையில்நின்றே முன்னும்பின்னும் நோக்கும் அரிமாவையொத்த உரவோரின் மாண்டகுசெயல்களாதலும், அங்ஙனம் முன்பின்நோக்காது பிறரைச் சார்ந்து அவர்தருவன பெற்று உண்டு உடுத்து உறங்கி உறுவதுநினையாது கழிதல் நரிமாவையொத்த இரவோரின் இழித்தகு செயல்களாதலும் நன்குபெறப்படும். பெறப்படவே, முன்பின்நோக்கி இம்மை மறுமைக்காவன செய்யாதவர், கல்வியில் மிக்கவரேயாயினுஞ் செல்வத்திற் சிறந்தவரேயாயினும் நிலைகளில் உயர்ந்தவரேயாயினும், அவரெல்லாம் உண்டு உறங்கி இன்புற்றுக்கழியும் விலங்கின்வாழ்க்கை யுடையராயிருத்தலால் அவரை அவ்விலங்குகளோடு ஒத்தவராகவாதல், விலங்குகட்கில்லாப்பகுத்தறிவு தமக்கிருந்தும் அதனைப் பயன்படுத்தாமையின் அவ்விலங்குகளினுங் கடைப்பட்டவராகவாதல் வைத்து விடுதலே செயற்பாலது.

210475

இனி, முன்பின் நோக்கித் தமது வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்தி நடத்தல் மக்களாய்ப்பிறந்த மன்னுயிர்க்கே வாய்த்த பெரும்பேறாயினும், அப்பேற்றினைப்பயன்படுத்தி மேன்மேல் உயர்வார் சிறுகூட்டத்தவராகவே காணப்படுகின்றனர். அச்சிறு கூட்டத்தவருள்ளுந், தம்முன்னோரின் பழங்குடிவாழ்க்கையின் வரலாறுகளையுணர்ந்து, அவை விழுமியவாய் இருத்தலின் அவற்றாற்பயன்பெறுவார் மேலுஞ் சிறுபகுதியினராயுந், தாம் அறியப்புகுந்த தம்முன்னோரின் வாழ்க்கைநிலைகள் சிறந்தவல்லாமையின் அவற்றாற் பயன்பெறாதவர் பெரும்பகுதியினராயும், இனித் தம்முன்னோர் எவ்வகையாலுஞ் சிறந்திலாமையினாலும் அவரது வாழ்க்கையின் இயல்புகளையுணர்தற்கு எத்தகைய கருவியும் வாய்த்திலாமையினாலும் அவற்றை அறியப்புகுந்து ஏமாற்றம் அடைந்தவர் இன்னும் பெரும்பகுதியினராயுங் காணப்படுகின்றனர். இங்ஙனம் நால்வேறுவகைப்பட்ட மக்கட்குழுவினரையும் இவ்விந்தியநாட்டகத்தும் இதற்குப்புறம்பேயுள்ள நாடுகளிலும் இன்றுங்காணலாம். அவருட் சிலரை இங்கெடுத்துக்காட்டுவாம். தம்முன்னோரின் நிலைகளைப் பலவாற்றானுந் துருவி யாராய்ந்து, தமது இம்மை வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்தி, மேன்மேல் உயர்ந்துவருங் குழுவினர் ஆங்கிலநன்மக்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இனித், தம்முன்னோரின் வரலாறுகளை ஆராயப்புகுந்து அவை சிறந்தனவாயிருத்தலின் அவற்றோடொப்ப வாழ்க்கைசெலுத்திப் பயன்பெறுஞ் சிறுகுழுவினர் நம் தமிழ்மக்களுள்ளேயே ஆங்காங்குச் சிதர்ந்து காணப்படுகிறனர். இனி, இஞ்ஞான்றை இந்தியமக்களிற் சிறுசிறு கூட்டத்தினராய் ஆங்காங்கு உயிர்வாழ்குவார் பலருந் தம்மை ஆரியரெனக் கருதித், தம்முன்னோரின் வாழ்க்கை இயல்புகளைப் பெரிதுஆராய்ந்தும், அம்முன்னோர் ஆற்றிய வேள்விகள் பல்லுயிர்க்கொலையுஞ் சோமப்பூண்டை நறுக்கிப்பிழிந்து ஆக்கிய கட்குடியும் பலவேறு சிறுதெய்வவணக்கமும் வாய்ந்தனவா யிருத்தலாலும், அவர் கட்டிய மிருதிநூற்கோட்பாடுகளைத் தழீஇநடந்தால் இஞ்ஞான்றை உயிர்வாழ்க்கை தமக்கு இனிது நடவாதெனக் கண்டமையாலும் அவைதம்மைப் பெரும்பாலுந் தழுவிநடவாதவ

ராகவே காணப்படுகின்றனர். இனித், தெலுங்கர் மலையாளர் கன்னடர் முதலான பண்டைத் தமிழ்மக்கட்பகுப்பினர், தம்முன்னோர் அறுநூறு எழுநூறு ஆண்டுகட்குமுன் எத்தகைய வாழ்க்கை செலுத்தினர், அவர் எவ்வெந்நூல்கள் எழுதிவைத்தனர் என்று ஆராய்ந்துபார்த்தும், அவ்வாராய்ச்சியாற் றம்முன்னோரைப்பற்றிய குறிப்பு ஏதுமேபுலனாகாமையின் அவரெல்லாம் அதில் ஏமாற்றம் அடைந்தவராகவே காணப்படுகின்றனர்; அல்லதூஉம், இற்றைக்கு அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு உட்பட்ட அவர்தம்முன்னோர் சிலரும் வடமொழியிலுள்ள 'மாபாரதம்,' 'இராமாயணம்' முதலான சிலநூல்களை மொழிபெயர்த்துரைத்தவர்களே யல்லாமல், 'திருக்குறள்,' 'நாலடியார்,' 'சிலப்பதிகாரம்,' 'திருவாசகம்,' 'திருக்கோவையார்' முதலான தனித்தமிழ்நூல்களைப்போல் எவையுஞ் செய்தவர் அல்லர். ஆகவே, தம்முன்னோரின் நிலைகளையுணர்ந்து, அவ்வுணர்ச்சிவலியால் தமது நிகழ்கால வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்தி, வருங்காலத்தில் தமது வாழ்க்கையை மேன்மேற் சுடர்ந்தொளிரச் செய்யவல்ல தகுதிவாய்ந்தவர் தமிழரும் ஆங்கிலருமாகவேயிருத்தல் பெரிதுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாலதாகும். இவ்விருவேறு வகுப்பினருள் ஆங்கிலர் தமது வாழ்க்கையைப் பலதுறையிலுஞ் சிறந்தெழச்செய்து, ஏனையெல்லாரிலும் அது மிக்கோங்கி ஒளிவீசத் திகழ்தலால், அவரைப்பற்றி நாம் இங்குப்பேசுதல்வேண்டா. மற்று, நந்தமிழ்மக்களிலோ அவர்போல் மேன்மேல் உயருந் தகுதி வாய்க்கப்பெற்றிருந்தும் அதனாற் பயன்பெறாதாரே மிகப்பலராயும், பயன்பெறுகுநர் மிகச்சிலராயும் ஆங்காங்கு ஒளிகுறைந்து மின்மினியெனக் காணப்படுகின்றனர்.

தமிழ்மக்களின் பண்டை நாகரிகம்

இங்ஙனமாக நந்தமிழ்மக்களின் முன்னோர்கள் ஏனைப் பண்டைநாகரிகமக்கள் எல்லாரையும்விட அறிவுமுயற்சியினுந் தொழின்முயற்சியினுந் தலைசிறந்து விளங்கினபான்மை, அவர் தம்மில் நல்லிசைப்புலவராய்த் திகழ்ந்த மேன்மக்கள் இயற்றிய பழையநூல்களாலுஞ் செய்யுட்களாலும் நன்கு தெளியப்படுதலுடன், அவர்தம் வரலாறுகளை நடுநின்றாராய்ந்து நூல்கள்

எழுதிய ஆங்கில ஆசிரியரின் உரைகளாலும், நடுவின்றி யாராய்ந்து நூல்கள்வரைந்த நம் இந்திய ஆசிரியர்கள் உரைகளாலுங் கூடத் தெற்றெனப்புலனாகின்றன. கால்ட்வெல் (Caldwell) ஆசிரியர் இற்றைக்கு அரைநூற்றாண்டிற்கு முன்னரே செய்த அரியபெரிய சொல்லாராய்ச்சி சொற்பொருளாராய்ச்சியின் முடிபாகப்; "பண்டைத்திராவிடர்கள் எந்தவகையிலும் நாகரிகமில்லாக் கீழ்மக்களாகக் காணப்படவில்லை. கானகவாழ்க்கையிலிருந்தமக்களின் நிலை எத்தகையதாயிருப்பினுந், திராவிடர்கள் என்னும் பெயர்க்கு உண்மையில் உரியோர், தம்மிடையே பார்ப்பனர்கள் வந்து சேர்தற்குமுன்னமே, எவ்வளவு குறைந்தபடியாய்ப் பார்த்தாலும் நாகரிகத்திற்கு மூலமானவையெல்லாம் பெற்றிருந்தன 'ரென்பதில் ஐயுறுதல் ஏலாது."* என்று வலியுறுத்திக்கூறினார். இவ்வாசிரியர் பழைய ஈபுருமொழி விவிலியநூலிற் புகுந்த "தோகை," "அகில்" முதலான தமிழ்ச்சொற்களை எடுத்துக்காட்ட, அவற்றைக் கண்டு தமிழின் பழமையுணர்ந்து வியந்த வடமொழிப்பேராசிரியரான மாக்ஸ்மூலர் (Max Muller) "இச்சொல்லாராய்ச்சி உண்மையாகுமானால், ஆரியக்குடியினர் இவ்விந்தியநாட்டுட் புகுமுன்னரே, தமிழ்மொழிகள் வழங்கிய பழமையினை உறுதிப்படுத்துதற்கு அது சிறந்ததொரு கருவியாகும்"† என்று உண்மையுரைபுகன்றார். இன்னும், இப்போது கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தில் வடமொழிப்புலமை நடாத்தும் ராப்சன் (Rapson) என்னும் ஆசிரியர், பண்டை ஆரியமக்கள் இவ்விந்தியநாட்டிற் குடிபுகுந்து பரவிய வரலாற்றினை ஆராய்ந்துரைக்கின்றுழி, "இப்பரவுதலானது, சமஸ்கிருதமும் அதிற்றோன்றிய மொழிகளும் எவ்விடத்தும் பரவிய அடையாளத்தைக்காட்டுகின்றது. ஆனாலுந், தென்னிந்தியாவிலேதான் அவர் அங்ஙனம் பரவுதல் தடைப்பட்டது; ஏனென்றால், தென்னாட்டிலே ஆரியநாகரிகத்தினும் பழையவாகிய திராவிட நாகரிகமுந் திராவிடமொழிகளும் இன்றுகாறும் நிலைபெற்றுத்

* A Comparative Grammar of the Dravidian Languages, 3rd ed. p. 113.

† The Science of Language, vol. I, 1899, p. 190.

10 OCT 1934 MADRAS

ஓம்

முற்கால பிற்காலத் தமிழ்ப்புலவோர்

மக்களின் முக்காலவுணர்வு

முற்காலத்திருந்த தமிழ்ப்புலவர் நிலையினையும் பிற்காலத்துள்ள தமிழ்ப்புலவர் நிலையினையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தலன்றி, இனிவருந் தமிழ்ப்புலவர் தமது நிலையினை மென்மேல் உயரச்செய்தலும், இத்தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ள கல்வியறிவில்லாத் தமிழ்மக்களைக் கல்வியறிவில் உயர்த்துதலும் ஏலா. ஆதலால், முன்பின் என்னுங் காலவேறுபாட்டால் நிலையும் வேறுபட்டுள்ள இருவேறு தமிழ்ப்புலவரின் தன்மைகளை ஆராய்ந்துபார்த்தல் புலவர்க்கேயன்றித், தமிழ்மொழிப் பயிற்சியினை வேண்டுவார் அனைவர்க்கும் இன்றியமையாததாய் இருக்கின்றது.

மேலும், இப்போதுள்ள நிலையளவில் அமைதிபெற்றிருப்பது பெரும்பாலும் விலங்கினங்களில்மட்டுமே காணப்படுகின்றது. பசியெடுத்தவுடனே இரைதேடித்தின்பதும், பசி தீர்ந்தவுடன் உறங்குவதுங், காமவிருப்பு மிகுந்தக்கால் ஆணும் பெண்ணுமாய் மருவி யின்புறுவதும், அங்ஙனம் மருவுதலாற்பிறக்கும் இளங்குழவிகளை அவை தம்மைப்பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பருவம் எய்துந்துணையும் வளர்த்து அதன்பின் அவற்றொடு தொடர்பின்றி யொழுகுவதும் விலங்கினங்களில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இவ்வளவுக்குமேல், அவை தம்முடைய முற்கால நிலைமையினை இப்போதுள்ள நிலைமையுடன் இணைத்துப்பார்த்து, இனிவருந் தமது எதிர்கால நிலைமையினை ஒழுங்குசெய்துகொள்ள வல்லன அல்ல. ஆனால், மக்களினுந்தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களில் எறும்பு தேனீ முதலான சிலசிற்றுயிர்களோ தமது பிற்கால நிலைமையினையும் உணர்ந்து அதற்கேற்றபடி தமது நிகழ்காலமுயற்சியினை இசைத்து நடக்குந்தன்மையவேனும், அவை அங்ஙனஞ்செய்வது உட்கருக்

குள்ள இயற்கையுணர்ச்சியினால் அல்லாமற் பகுத்துணர்ச்சியினால் அன்று.

ஆனால், மக்களோ உண்ணல் உடுத்தல் உறங்கல் இன்புறல் என்னும் நிகழ்கால நுகர்ச்சியளவில் அமைதி பெறாது தாமுந் தம்மைச்சார்ந்தாரும் நண்பரும் பகைவருமென்னும் இவரெல்லாம் முன்னிருந்த நிலைமையினை எண்ணிப்பார்த்து, அதற்கும் இப்போது நடைபெறாநின்ற தமதுநிகழ்கால வாழ்க்கைக்கும் உள்ள தொடர்பினையுந் தொடுத்தாராய்ந்து, இனி வரக்கடவதாகிய தமது எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு வேண்டுங் கருவிகளையும் இப்போதே தேடிப்பெற்று, அவ்வெதிர்கால வாழ்க்கையைக் குறியாகவைத்தே தமது நிகழ்காலமுயற்சியினை நடைபெறச் செய்கின்றனர். இருந்தவாற்றால், மாப்பெருங்கடல் ஒன்றிலேயுள்ள பலைகளையும் மணன்மேடுகளையும் மிகுவிரைவாய்ப் பேராற்றலுடன்செல்லும் நீரோட்டங்களையும் மென்காற்றும் புயற்காற்றும் வீசும் பருவங்களையும் கோள்கள் நாள்களின் இயக்கங்களையுந் தான் செல்லும் நாடு நகரங்களின் இருப்புகளையும் முன்னதாக நன்கறிந்த மீகாமன் ஒருவனே அதன்கண் இப்போது தான் கொண்டுசெலுத்தும் மரக்கலத்தினைச் செவ்வனே செலுத்த வல்லானவனல்லது, அவைதம்மை முன்னறியாப் பேதையொருவன் அதனை அதன்கண் நடத்தமாட்டுவனோ? அதுபோல, இவ்வுலகவாழ்க்கையென்னும் மாப்பெருங்கடலிலே தமது உயிர்வாழ்க்கையென்னும் மரக்கலத்தினை நடத்தலுறும் மக்கள் ஒவ்வொருவருந், தமது வாழ்க்கைக்கு இசைவான காலம் இடங் கருவிகளையும் அதற்குமாறான காலம் இடங்கருவிகளையுந், தம்மோடொத்த தொடர்புடையாரையுந் தமக்குமாறாய்நிற்கும் பகைஞரையுந், தமக்கு ஒத்தாரைத் துணைகொண்டு அல்லாரை விலக்கியொழுகும் வகைகளையும் முன்னறிந்து, தமது வாழ்க்கை எதன்பொருட்டு நடைபெறுகின்றது? அஃது எதன்கட் சென்று எவ்வாறு நிலைபெறும்? என்னும் வருங்கால உணர்வினையும் உடையராயினல்லது, அவர் தமது வாழ்க்கையினை அறிவும் பயனும் இன்பமும் மேன்மேற்பெருக நடத்தமாட்டுவாரல்லர். செல்கால வருங்கால நிகழ்ச்சிகளைத் தமது நிகழ்

20475

கலைசிறந்து தோன்றுகின்றன" என்றும்; "எவ்வாற்றானுந் திராவிடநாகரிகமானது, ஆரியர் வருதற்குமுன்னரே இந்திய நாட்டில் முதன்மையுற்றிருந்தது. திராவிடமக்களிற் பலர் தமக்கு உரியவல்லா ஆரியமொழிகளையும் பிறமொழிகளையும் இப்போது பேசுகின்றனர்" என்றும், "திராவிடர்கள் ஆரிய நாகரிகத்தினையும் ஆரியமதத்தினையும் பெரிதுந் தம்வழிப் படுத்தி உருவாக்கினர்" என்றும் மெய்யுரை பகர்ந்தார்.* இன்னும், சில்லாண்டுகளுக்குமுற் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பொருணூல் ஆசிரியராய் அமர்ந்து, நம் இந்துமக்களின் வரலாறுகளையெல்லாம் நேரே பலமுகத்தான் ஆராய்ந்து உண்மைகண்டு ஓர் அரிய நூல் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஸ்லேட்டர் (Slater) என்பார் ஆரியதிராவிட நாகரிகத்தைப்பற்றிக் கூற வந்துழி, "ஆரியர்கள், உழவுதொழிலை முற்றுமே அறியாதவர்கள் அல்லராயினும், அவர்கள் இடம்விட்டுப்பெயர்ந்து செல்லும் இடையர் வாழ்க்கையிலேயே முதன்மையாய் இருந்தவர்களென்பது ஐயமின்றி எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டதாகும்; ஆனால், திராவிடர்களோ நாம் அறிந்தமட்டில் ஆரியர்களினும் மிக்குயர்ந்த நாகரிகநிலையில் இருந்தவர் ஆவர்" என்று முடிபுசொல்லி, அதற்கு அகச்சான்றாக ஆரியமொழியிலுள்ள இருக்குவேதத்திற் பண்டை ஆரியர், தமிழ்மக்களைக் குறிப்பிட்டுச்சொல்லும், உரைகளாகிய,

"இந்திரன் திவோதாசன் பொருட்டாகச் சம்பரனுடைய நூறுகோட்டைகளையுந் தகர்த்தெறிந்தான்."

"இடியேற்றினைச் சுழற்றுவோனான இந்திரனே! நீ புருகுத்ஸன்பக்கத்தினின்று போரியற்றுங்கால் ஏழுநகரங்களை அழித்தொழித்தனை! சுதாசனுக்காக அங்கனுடைய செல்வத்தைத் தொலைத்தனை!"

"ஆரியமகனுக்கு உதவியாய் நீ பிப்ருவின் நகரங்களை உடைத்தெறிந்தனை! தஸ்யுக்களுடன்செய்த சண்டையில் ரிஜிஸ்வானைப் பாதுகாத்தனை!"

"நீ சுஷ்ணனது செல்வத்தை ஆண்மையுடன் துடைத்துவிட்டனை; அவனுடைய கோட்டைகளையுந் தகர்த்து

* Ancient India, 3rd ed. pp. 9, 29.

விட்டனே" என்பவைகளையும் எடுத்துக்காட்டிக், "கோட்டைகளும் நகரங்களுஞ் செல்வச்செழுமையும் நாகரிகமேம்பாட்டினைக் குறித்தற்குப் போதுமானவைகளாகும். மேலும், 'ஸமஸ்கிருதநூல்கள், திராவிட அசுரர்கள் செல்வவளமும், மந்திரஆற்றலும், விழுமியகட்டிடங்கள் அமைக்குந்திறமும், இறந்தவரை எழுப்பும் வன்மையும் பெற்றிருந்தனரென நவிலுதலை' ஓல்ட்ஹாம் என்பவரும் எடுத்துரைத்தனர்" என்றும் மொழிந்தனர்.*

மேற்காட்டிய மேனாட்டாசிரியர் நால்வரும் ஆரியர் திராவிடர்களின் வரலாறுகளை அகச்சான்று புறச்சான்றுகளான் ஆழ்ந்தாராய்ந்து, திராவிடநாகரிகமே ஆரியநாகரிகத்தினுஞ் சிறந்ததும் முற்பட்டதும் ஆகும் என நடுநின்று முடித்துக்கூறினமை நினைவிற் பதிக்கற்பாற்று.

இனி, நம் இந்தியஆசிரியரில் தமிழர் ஆரியர் நாகரிகவரலாற்றினை ஆராய்ந்தார் சிலர், தமிழரது நாகரிகம் பழமையானதுஞ் சிறந்ததும் மேனாட்டவர் நாகரிகத்திற்குத் தாயகமாவது மாமெனக் கிளந்தனரேனும், முடித்துக்கூறுங்கால் அதுதானும் ஆரியநாகரிகத்தினின்றே பிறந்ததென நடுவின்றியுங் கூறினர். அச்சிலருள், இருக்குவேதத்தை ஆராய்ந்து இரண்டு விரிந்தநூல்கள் ஆக்கிய வங்காள அறிஞரான 'அபிநாஸ் சந்திரதாஸ்' என்பார் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"சாலடிநாட்டில் தெல்லோகம் என்னும் ஊரிற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கற்பாவைகளினின்றும் பிரித்தெடுக்கப்பட்ட தலைகளின் அமைப்புந் தென்னாட்டிலுள்ள தமிழர்களின் முக அமைப்பும் வியக்கத்தக்கபடியாய்ப் பெரிதுஒத்திருத்தலாலுஞ், சுமேரியர் வழங்கியமொழி திராவிடமொழிகளைப்போலவே பகுபதவுறுப்புகள் வாய்ந்திருத்தலாலுஞ், சோழர்களைப்போலவே சாலடியர்களும் உழவுதொழிலிற் சிறந்தவர்களாயுங் கால்வாய்கள் அமைப்பவராயும் இருந்தமையாலுஞ், சோழர்களைப்போலவே அவர்கள் கடன்மேற் செல்பவர்களாயும் வணிகர்களாயும் விளங்கினமையாலுஞ், சோழர்கள் தாமும் மரக்கலக்கலையையும் வாணிகமுறையையும் பணிகரிடமிருந்து கற்றே கடன்மேற்செலவிலும் ஏனையெல்லாத் துறைகளிலும் அவர்களையொப்ப நடந்தமையாலும், ஆசியாப்பெருந்தேயத்தின் மேற்கிலுந் தெற்கிலுமுள்ள எல்லாநாடுகளிலுந் தென்னிந்திய கடற்கரை மருங்குள்ளநாடுகளுக்கும் பாரசிககுடாக்கடலோரமாயுள்ள நாடுகளுக்கும் இடையேதான் பண்டைநாள்வாணிகம் நடைபெற்று வந்தமையாலும், ஆசியாவின் தென்பகுதியிலாதல் ஆப்பிரிக்காவின் கீழ்பகுதியிலாதல், இந்தியர்களைப்போற் சென்று பாரசிகக் குடாக்கடற் கரைமருங்கிற் குடியேறிய அத்துணை உயர்ந்த நாகரிகமுடையவர்கள் பிறர் இல்லாமையாலுஞ், சுமேரியர் என்பார் ஆரியதிராவிடக் கலவையிற் றோன்றியவர்களே யென்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாம். இன்னும், பாபிலோனியர் அசீரியர் என்பாரின் உலகியல் நாகரிகமேயன்றிச் சமயக்கோட்பாடும், ஆரிய நாகரிக சமயக்கோட்பாட்டையுந் திராவிடநாகரிக சமயக்கோட்பாட்டையும் பின்பற்றியவைகளாகும்"* என்பது.

இம்மேற்கோளுரையில், திராவிடநாகரிகமே, மிகப் பழையகாலத்தில் நாகரிகத்தாற் சிறந்துவிளங்கிய மேனாட்டவர் நாகரிகத்திற்கெல்லாம் அடிப்படையாய் நிற்கும் உண்மையை மறைத்தல் ஏலாமையின் அதனை விண்டுசொல்லிய நம் 'அபிநாஸ் சந்திரதாஸர்' அவ்வளவில்மையாது, தாம் ஏற்றுஞ் சொல்லவிழைந்த ஆரியநாகரிகத்தினையுந் திராவிடநாகரிகத்துடன்கொணர்ந்து ஒட்டவைக்கும் விரகினையுங் காண்மின்கள்!

அதுமட்டுமோ! சுமேரியர்முதலான மேனாட்டு நாகரிக மக்கள் அனைவர்க்கும் நாகரிகவாழ்க்கையினைக் கற்பித்தவர்கள், ஆரியர்க்குப் பன்னெடுங்காலம்முன்னே நாகரிகத்திற் சிறந்தோங்கிய தமிழர்களேயெனப் பல வலியசான்றுகளான் நிலைநாட்டிய **ஹால்** என்னும் ஆங்கில ஆசிரியரையும் **இராகொசின்** என்னும் ஐரோப்பிய ஆசிரியரையும் மறுப்பான் புகுந்து, அதற்குத்தக்க வலியசான்றுகள் காட்டமாட்டாது "ஆரியரது நாகரிகமே திராவிடரது கலப்பாயிற்சிமேல் அழி

* The Dravidian Element in Indian Culture by G. Slater, M.A., D.Sc., pp. 53, 54.

* Rig Vedic India, 1927, p. 215.

யாத தனது இலச்சினையைப்பொறித்தது. அதுவே திராவிட மக்களை, முதன்மையாய்ச் சோழபாண்டியர்களை மேலுயர்த்தியது. பின்னர்ச் சோழபாண்டியர்கள் சீர்திருத்தப்பட்ட தமது நாகரிகவாழ்க்கையினைப் பாபிலோனிய நாட்டுக்கும் எகுபதி நாட்டுக்குங்கொண்டுபோயினர்''* என்று தாம் பிடித்தபிடியை விடாமற்கிளந்தார்.

பண்டைத்தமிழர்களே முதன்முதல் நாகரிகத்திற் சிறந்தவராய், ஏனைப் பழையமக்கட்கெல்லாம் நாகரிகத்தைக்கற்பித்தவராய் இருக்கும்உண்மை வலியசான்றுகளால் நிலைபெறுதல் கண்டு மனம்பொறாமல், அவரை ஆரியர்பால் நாகரிகங்கற்றவரென்றுசொல்லி அவ்வெண்ணத்தை எப்படியாவது உண்டாக்கிவிட்டால், அவ்வெண்ணம் ஆராய்ச்சியில்லார்பால் எங்கும்பரவி, ஆரியநாகரிகமே உலகநாகரிகத்திற்குக் காரணமாயிற்று என்னும் ஒரு போலிக்கொள்கை பரவியவழக்காகிவிடுமெனக்கருதிப்போலும் மேற்குறிப்பிட்ட வங்காள அறிஞர் அங்ஙனம் வலியசான்றுகட்கெல்லாம் மாறுபேசினர்! அற்றேல், அவர் தமது கூற்றுக்குச் சான்றுஏதுமே காட்டிற்றிலரோவெனின்; நீரில் அமிழ்ந்துவோன் ஒருவன் தன் அருகு மிதந்துசெல்லும் ஒருவைக்கோற்றுரும்பினைக் கைப்பற்றியவாறுபோல, அவ்வங்காளஅறிஞருந் தாம் விழைந்ததனை நாட்டுதற்பொருட்டு, இருக்குவேதத்திற் சொல்லப்பட்ட 'பணிகர்' என்னும் ஆரிய வணிகவகுப்பினரே சோழபாண்டியர்க்குக் கடன்மேற் செல்லும் வாணிக வாழ்க்கையினைக் கற்பித்தனர் எனவும், அவ்விருக்குவேதத்திற் காணப்பட்ட 'மனு' என்னும் எடைப்பெயர் ஆரியமொழிச்சொல்லாதலின் அதனை வழங்கிய திராவிடரும் பாபிலோனியரும் பணிகரென்னும் ஆரியவணிகரிடமிருந்தே அதனைக் கற்றனரெனவுங்கூறினர்.

பணிகர் ஆரியர் அல்லர், தமிழரே

அபிநாஸ் சந்திரதாசர் சிறிதாயினும் நமது தமிழ்மொழியினைக் கற்றிருந்தனராயின் இங்ஙனம் எல்லாம் உண்மைக்கு

* Ibid, pp. 217, 218.

முழுமாறானவைகளைக்கூறி இழுக்குற மனந்துணியார்! அவர் அதுகல்லாமையினாலும், ஆரியர்க்கே ஏற்றஞ்சொல்லவேண்டுமென்னும் பற்றுள்ளத்தினாலும் பெரிதும் பிழைபடக்கூறினார். மேலும், பணிகர் என்பார் ஆரியஇனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்கு இருக்குவேதத்தில் ஒரு தினையளவு சான்றுதானும் இல்லை. மற்று, அப்பணிகர் என்னும் வணிககூட்டத்தார் ஆங்கிரசர் என்னும் ஆரியஇனத்தார்க்கு முற்றும் பகையானவரென்றும், அக்குழுவிலுள்ளார் அனைவருங் குவியல் குவியலாகப் பொன்னும் எருதுகளும் ஆக்களுங்குதிரைகளும் உடையவர்களாயிருந்தனரென்றும், பணிகர் தமது மலைமுழைஞ்சிலே தொகுத்து வைத்திருந்த சிறந்தசெல்வத்தை ஆரிய ஆங்கிரசர் சுற்றிச்சுற்றித்திரிந்து பெரிதுமுயன்று தேடிக் கவர்ந்துகொண்டனரென்றும், பேராவாவுடைய பணிகள் ஓநாய்களாதலின் அவர்களை அழித்துவிடுகவென ஆரியர்கள் விசுவதேவர்களை வேண்டினரென்றும் இருக்குவேதம் (௧,௮௩,௪;௨,௨௪,௬;௬,௫௧,௧௪) நன்கெடுத்துக் கூறக்காண்டலிற், பணிகர் என்பார் ஆரியஇனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லரென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் இனிதுவிளங்கற்பாலதாகும். மேலும், ஆரியர்கள் தாம் உவந்து வழிபடும் பெருந்தெய்வமான இந்திரனை வேண்டும் இருக்குவேத ஆறும் மண்டிலத்து முப்பத்துநான்காம் பதிகத்தில் (௨) அவ்விந்திரன் பணிகரைத் தன் அம்பினாற் றுளைத்து அவர்களது பொருளைக் கொள்ளைகொண்டமையும் நுவலப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் இங்ஙனமே பணிகரைப் பற்றிச் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம் அவர்கள் ஆரியர்க்குப் பகையானவரென்றே இருக்குவேதவுரைகள் நுவலக்காண்டுமன்றி, அவர்கள் ஆரியவினத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று ஓர் எட்டுணையேனும் அவை கூறக்காண்கின்றிலேம். உண்மை இவ்வாறிருக்கப், பணிகர் ஆரியவினத்தவரென்றும், அவரே தமது ஆரியநாகரிகத்தைத் தமிழர்க்குங் கற்பித்தனரென்றும் அபிநாஸ்சந்திரதாசர் அதனை முழுதும் புரட்டிக்கூறியது மிகவும் வருந்தற்பாலதாயிருக்கின்றது. பற்றுள்ளம் உடையார் எத்துணைச்சிறந்த அறிவுடையராயினும், அவர் தமக்கு ஆகாத உண்மையினைக் கிள

வாது புரட்டிவிடுவரென்பதற்கு இவ்வங்காளநண்பர் சான்றாய் நிற்றல் காண்மின்கள்!

இனிப், பணிகர் என்பார் ஆரியரல்லராயின் அவர் வேறு எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவரென்பது சிறிது ஆராயற்பாற்று. பணிகரென்பார் வாணிகவாழ்க்கையிற் சிறந்தவர்களென்றும், அவர்கள் காலினுங் கலத்தினுஞ் சென்று பெருந்திரளான அரும்பொருள் ஈட்டியவர்களென்றும், அவர்கள் மேனாடுகளிற்சென்று குடியேறி அங்கிருந்தமக்களையெல்லாம் நாகரிகம் அடையச்செய்தனரென்றும், அங்ஙனம் மேனாடுகளிற் சென்று வைகிய பணிகரே பின்னர்ப் 'பினீசியர்' என வழங்கப்பட்டனரென்றும், இவர்கள் கடல்கொண்டொழிந்த குமரிநாட்டிலிருந்து மேனாடுகளுக்குச் சென்றமையாலுங் குமரிநாடு 'குசத்தீவு' எனப் பழையபுராணங்களிற் சொல்லப்பட்டமையாலும் இவர்கள் 'குசமக்கள்' என ஆரியரால் அழைக்கப்பட்டனரென்றும், இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகளின்முன் அமைக்கப்பட்டு இப்போது தென்பாபிலோனியத்தின் கண்ணதான தெல்லோகத்திற் கண்டெடுக்கப்பட்ட கற்பாவைகளின் தலைகள் இஞ்ஞான்றை நாட்டுக்கோட்டைச்செட்டிமார்களின் முகமுந் தலையும்போற் செவ்வையாக மழிக்கப்பட்ட வடிவுடன் காணப்படுதலின் அவைகள் பண்டை வணிகமக்களான பணிகரின் வடிவத்தையே குறிக்கின்றனவென்றும் அபிநாஸ்சந்திரதாசரும் அவர் தழுவி யெடுத்துக் காட்டிய ஐரோப்பிய ஆசிரியர்களும் ஒருப்பட்டு உரைக்கின்றனர்.* ஆரியப்பற்றின்றித் திராவிடநாகரிகத்தின் உண்மைகளை உள்ளவாறு ஆழ்ந்தாராய்ந் துரைக்கும்வழியெல்லாம் அபிநாஸ்சந்திரதாசரின் ஆராய்ச்சி யுரைகள் பெரிதும் பாராட்டற்பாலனவா யிருத்தலையும் நம்மனோர் கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும்.

இவ்வாறாகப் பலமுகத்தானும் நன்காராய்ந்து காணுங்காற் பணிகர் என்பார் ஆரியஇனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அல்லாமை திண்ணமாய்ப்பெறப்படுவதுடன், அவர்கள் தென்னாட்டின்கட் பண்டைநாட்டொட்டு வாணிகவாழ்க்கையிற் சிறந்து

* Rig Vedic India, 1927, pp. 198 and following.

வாழ்ந்து வரும் நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்களாகிய தூய தனித்தமிழ்மக்களே யாதலுந் தெளியப்படும். இவர்கள் இருக்குவேதப் பதிகங்கள் இசைக்கப்பட்ட மிகப் பழைய காலத்தே 'பணிகர்' என்னுந் தூய தனித்தமிழ்ப்பெயரால் வழங்கப்பட்டதூஉம் இதற்கொருபெரு வலிய சான்றாகும். அற்றேற், பணிகர் என்பது தூயதமிழ்ச்சொல்லாதல் காட்டுக வெனிற், காட்டுதும். பணிகர் என்பது பண் என்னும் முதனிலையிற்பிறந்தது; பண்ணல் ஆவது ஒருதொழிலைச்செய்தல்; பணி என்பது ஒரு தொழிலை யுணர்த்தும்; இங்கே கொண்டு விற்றலாகிய தொழிலை பணியென விதந்து வழங்கப்பட்டது. இஞ்ஞான்றுங் கொண்டுவிற்றல் செய்வாரைத் 'தொழில் செய்வார்' எனக் கூறுப. ஆகவே, பண்டைநாளிற் கொண்டு விற்றலாகிய பணிசெய்வார் 'பணிகர்' என வழங்கப்பட்டனர். பணிகர் என்னும் பழையதமிழ்ச்சொல்லே பின்னர் வணிகர் எனத் திரிந்தது. இங்ஙனஞ் சில தமிழ்ச்சொற்களிற் பகரவெழுத்து வகரவெழுத்தாக மாறிநடத்தல், பகுப்பு என்பது வகுப்பு எனவும், பன்றி யென்பது வன்றி யெனவுந் திரிந்துவழங்குதலில் வைத்துக் கண்டுகொள்ளப்படும். இனி, வணிகர் நடத்துந்தொழிலே வாணிகம்என வழங்கப்பட்டுவருகின்றது. இவ்வாற்றால், இருக்குவேதத்திற் பண்டைத் தமிழ்வணிகர்க்குப் பெயராக வழங்கப்பட்ட 'பணிகர்' என்னுஞ் சொல் தூய தனித்தமிழ்ச் சொல்லேயாதல் கடைப்பிடித்துணர்ந்துகொள்வல் வேண்டும். இது தமிழ்ச்சொல்லாதல் தெரிந்தனராயின், அபிநாஸ் சந்திரதாசர், அகச்சான்று புறச்சான்றுகட்கெல்லாம் முழுமாறாகப் பணிகரை ஆரியவினத்திற் சேர்ந்தவராகக் கருதி, அவ்வாரியராற் பண்டைத்தமிழரும், அப்பண்டைத்தமிழராற் பிறநாடுகளிலுள்ளாரும் நாகரிகம் பெற்றனரெனப் பிழைபடக் கூறியிரார். இவ்வொருசொல்லின் உண்மையறியாமையின் எவ்வளவு பெரும்பிழை நேர்ந்துவிட்டது பார்மின்கள்!

இனிப், பணிகர் வழங்கிய 'மனா' என்னும் நிறுத்தலளவைச்சொல், இருக்குவேத எட்டாம் மண்டிலத்து அறுபத்தேழாம் பதிகத்திற் (௨) குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல்கொண்டு அதனைத் தாசர் ஆரியமொழிச் சொல்லென்றதூஉம் பொருந்தா

வுரையாம். இவர்க்குமுன்னரே இச்சொல்லை யாராய்ந்த ஆசிரியர் மாக்ஸ்மூலர், இச்சொல் இருக்குவேதத்தில் இவ்வோரிடத்தே தவிர வேறெங்கும் காணப்படவில்லையென்றும், வடமொழியிலுள்ள வேறெந்த நூலிலுங்கூடக் காணப்படாத இஃது இலத்தீன் கிரேக்கம் பிரிசியம் முதலான மொழிகளிலெல்லாம் ஒரு நிறையளவுப்பெயராகவே வழங்கப்படுகின்றதென்றுங்கூறினாரேனும்,* இவ்வொருசொல்லைமட்டும் ஆரியமொழிப்புலவர் பாபிலோனியரிடமிருந்து பெற்று வழங்கினாரென்றல் இசையாதென்றும் மொழிந்தனர். ஆனால், இராகோசின் என்னும் ஆசிரியரோ, இச்சொல் பழைய சாலடிநாட்டிலும் பாபிலோனியநாட்டிலும் பண்டைநாளில் வழங்கிப் பின்னர்க் கிரேக்கமொழியிற்புகுந்து அதன்பின் இலத்தீன்மொழியிலும் வழங்கலாயிற்றெனவும்; தென்றமிழ்நாட்டின் மலைநாட்டோரத்திலன்றி இந்தியாவில் வேறெங்கும் வளராத தேக்குமரத்தின் துண்டம் ஒன்று இற்றைக்கு ஐயாயிரஆண்டுகளுக்குமுற் சாலடிநாட்டில் 'ஊர்' என்னும் இடத்தில் எடுப்பிக்கப்பட்ட கட்டிடத்தின்கணிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டமையாலும், பண்டைப் பாபிலோனியர் பிறநாடுகளிலிருந்து தம்மூர்க்குக் கடல்வழியேவந்த பண்டங்களைக் குறிக்கும் பெயர்கள் பெரும்பாலுந் தமிழ்ச்சொற்களாகவே யிருத்தலால் அப்பண்டங்களை மரக்கலங்களில் ஏற்றுவித்துவிட்ட துறைமுகமுந்* தமிழ்நாட்டின் கண்ணதாகவே யிருத்தல்வேண்டுமாகையாலும், பண்டைத்தமிழ்மக்களைத் தவிரப் பிறரெவருங் கடல்வழியே மரக்கலம் ஊர்ந்துபோந்து மேனாடுகளில் வாணிகஞ் செய்ததில்லாமையாலும், மனாவென்னுஞ்சொல் தமிழ்ச்சொல்லாகவே இருத்தல்வேண்டுமெனக் கருதினர் (Vedic India, pp 305, 306). இவ்வாசிரியர் கருதிக்கண்டமுடிபே உண்மைமுடிபாகும். மனாவென்னுஞ்சொல், மாக்ஸ்மூலர்

* 'India, What Can It Teach Us?' 1899, pp. 125, 126.

† பண்டைநாளில் மயிற்றோகை, யானைமருப்பு, அகில், முத்து, சந்தனம் முதலான பண்டங்களை மேனாட்டுக்கு ஏற்றுவித்துவிட்ட 'உவரி' (Ophir) என்பது இப்போது தூத்துக்குடிக்கு அருகாமையில் உள்ளது.

மொழிந்தவாறு பாபிலோனியரிடமிருந்து ஆரியர் எடுத்ததொன்றாதல் இசையாது; ஏனென்றால், ஆரியர்க்கும் பாபிலோனியர்க்கும் இடையே அஞ்ஞான்று வாணிகம் நடந்ததேயில்லை. மேலும், அவ்விருவரும் எட்டாத்தொலைவிலுள்ள நாடுகளில் இருந்தவர். ஆனாற், பணிகர் என்னுந் தமிழ்மக்களோ, அப்பழையநாளில் இவ்விந்திய நாட்டகத்தே ஆரியர் வருதற்குமுன்னரே செழுமையாயிருந்து, விருந்துவந்த ஆரியரில் நல்லாரை வரவேற்று அவர்க்குவேண்டும் உதவிகளெல்லாஞ்செய்து, ஒரோவொருகால் அவ்வாரியராற் புகழ்ந்தேத்தப்பட்டவர்களாவரென்பது, இருக்குவேத ஆறாம்மண்டிலத்து நாற்பத்தைந்தாம் பதிகத்தால் (௩௧) நன்கு விளங்காநிற்கின்றது. ஆகவே, மனாவென்னுஞ்சொல்லை, ஆரியர்கள், இராகோசின் ஆசிரியர் கருதியவாறு, தம்மைவிருந்தோம்பித் தமக்குப் பொற்றிரள் வழங்கிய பணிகராகிய தமிழ்வணிகரிடமிருந்தே பெற்று வழங்கினாரென்பது சிறிதும் ஐயுறவின்றித் துணியற்பாலதாயிருக்கின்றது.

நன்று, அங்ஙனம் மனா என்பது தமிழ்ச்சொல்லாயின், அது தமிழ்வழக்கிற் காணப்படுதல் வேண்டுமாலெனின்; வேண்டும்; தமிழ்மக்கள் அல்லாதார் வாயில் மனஃ, ம்னா, மின, மனா எனச் சிதைந்து தோன்றியசொல்லே, தனித்தமிழ்மக்கள்வாயில் மணங்கு எனத் திருத்தமாகத்தோன்றி இன்றுகாறும் வழங்கிவராநிற்கின்றது. எட்டுவீசை கொண்டதோர் எடையை மணங்கு என இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்வணிகர் மிகுதியாய் வழங்கி வருகின்றனர் பண்டைக்காலத் திருந்த வணிகர் எட்டுவீசைகொண்ட எடைக்கே அதனை வழங்கினரோ, அல்லததனிற்குறைந்த எடைக்கே அதனை வழங்கினரோ, இதுதான் என்று தெரிதற்குக் கருவியில்லை. அஃதெவ்வாறாயினும், மணங்கு என்பது ஒரு நிறுத்தலளவைக் குறிக்குந் தூய தமிழ்ச்சொல்லேயாதலும், பண்டைத்தமிழரொடு வாணிகம் நடாத்திய பண்டை மேனாட்டுமக்கள் அனைவரும் அதனைத்தமிழரிடமிருந்து கற்றே தாமும் அதனை நெடுக வழங்கினராதலும் மறக்கப்படாத உண்மைகளாமென்பது. இங்ஙனமாக, மணங்கு என்பது தூயசெந்தமிழ்ச் சொல்லாதலும்,

அது பண்டை ஆரியர்வாயில் மறை எனத்திரிந்து வழங்கியதாதலும் அபிநாஸ்சந்திரதாசர் சிறிதாயினும் அறிந்திருந்தனராயின், அதனை ஆரியச்சொல்லெனப் பிழைபடக்கொண்டு ஆரியநாகரிகமே ஏனை யெல்லா நாகரிகத்திற்கும் பிறப்பிடமாமெனக்கூறி யிழுக்கி இரார். பார்மின்! செந்தமிழ் உணர்ச்சி பெருமையால் தமிழர் ஆரியர் வரலாறுகளை எழுதுவோர் எத்துணைப் பிழைபாடானவைகளை எழுதி உண்மையைப் பாழ்படுத்துகின்றனர்! அதுகிடக்க.

இனி, இவ்வாறு உலகமெங்கணும் நாகரிகத்தைப் பரவி விளங்கச்செய்த ‘பணிகர்’ என்பார் ஆரியஇனத்தைச் சேராதவராய், ஆரியராற் பெரும்பகைவராகக் கருதப்பட்ட பண்டைத்தமிழ்மக்களில் வணிகவகுப்பைச் சேர்ந்தவராய்த், தமது வாணிகவாழ்க்கையிற் பயன்படுத்திவந்த பல அளவைச்சொற்களில் ‘மணங்கு’ என்பதனை ஆரியர்க்கும் பிறர்க்குங் கற்பித்தவரென்பது பெறப்படவே, பண்டைநாளில் தமிழுந் தமிழ் நாகரிகமுமே உலகமெங்கணும் பரவி, ஏனைமக்கள் எல்லாரையும் நாகரிகத்தில் ஓங்கச்செய்த வாய்மையுந் தானே பெறப்படும். இவ்வுண்மையை முன்னரே நன்கு தெளியக் கண்டன்றோ நந்தமிழ்மக்களில் முதலாராய்ச்சிப் பேரறிஞராய்த் திகழ்ந்த **சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்** தமது **மனோன்மணீய** நாடகத் தமிழ்த்தெய்வவணக்கத்திற்,

“சதுமறை யாரியம் வரும்முன் சகமுழுதும் நினதாயின்
அரியதுன திலக்கணமென் றறைகுவதும் வியப்பாமே”

என்று இனிது இசைத்தார்?

புலவர்களே நாகரிகத்திற்குத் தாயகம்

இனி, இதுகாறும் எடுத்து விளக்கியவாற்றாற் பண்டைத் தமிழ்மக்களே ஏனைப்பழையமக்கள் எல்லாரையும்விட முதன் முதல் நாகரிகத்தில் மிக்காராய்த், தாம் கற்ற நாசரிகவாழ்க்கை முறைகளைப் பிறர்க்கெல்லாங் கற்பித்தவரென்பது போந்ததாகலின், அத்தகைய தமிழ்மக்கள் அங்ஙனம் நாகரிகத்தில் முதன்மைபெறலானது யாங்ஙனம் என்பதனைச் சிறிது ஆராய்வாம். பழைநாள் மக்கள் வேட்டுவ வாழ்க்கையிலும், ஆடுமாடுமேய்க்கும் மேய்ப்பர் வாழ்க்கையிலும் இருந்தவரையில்,

தமர்க்கு உணவாக விலங்கினங்களைத் தேடித்திரிவதிலுந், தமக்குந் தாம் மேய்க்கும் ஆடுமாடுகளுக்கும் வேண்டும் பயறுகளையும் புல்நிலங்களையுந் தேடித்திரிவதிலுமே காலங்கழித்துவந்தமையின், அவர்கள் நாகரிகம் எய்துதற்கு வாயில் இல்லாமலே போயிற்று. ஆனால், அவர்களிற் கூர்த்த அறிவும் ஆராய்ச்சியும் உடையார் சிலர், அவ்விருவகை வாழ்க்கை நிலையுங் கடந்து, நிலத்தைக் கிண்டிக்கிளறி விதைகள் விதைத்து அவை ஒன்று பல்லாயிரமாய்ப் பயன்றரும் உழவுதொழிலைக் கண்டறிந்து, அதனை நன்கு நடாத்தும் முயற்சியும் உடையரான பின்னரே, இடம் இடமாய் அலைந்து அல்லற்படும் நிலையா வாழ்க்கையொழிந்து, சிற்சில வளவிய இடங்களில் நிலைபெறத்தங்கி இனிது வாழும் நிலையும்வாழ்க்கை உளதாயிற்று. இவ்வாறு உழவுதொழில் நாகரிகவாழ்க்கைக்கு முதற்பெருங் காரணமா யிருத்தல்பற்றியே **ஆசிரியர் திருவள்ளுவர்** “சுழன்றும் ஏர்ப்பின்னதுலகம்” என்றும், “உழுவார் உலகத்தார்க்கு ஆணி” என்றும், “பல குடைநீழலுந் தங்குடைக்கீழ்க் காண்பர், அலகுடைநீழலவர்” என்றும் அருளிச்செய்தார்.

இனி, நன்செய் புன்செய்ப் பயிர்கள் மிகுதியான விளைபொருள்களைத்தர அவற்றை விளைத்த வேளாளர் தாம் அவற்றைப்பகுத்துண்டு, மிஞ்சியபொருள்களைப் பிறர்க்கு விலைசெய்து, பிறரிடமுள்ள அரியபண்டங்களைத் தாம் விலைகொண்டு, இங்ஙனமாக அவர்கள் விற்றல் வாங்கல் செய்யப் புகுந்த காலந்தொட்டு வாணிகவாழ்க்கை உளதாயிற்று.

இவ்வாறு மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையா உழவு வாணிகம் என்னும் இருதொழிலும் பெருகவே, இவை தமக்கு உதவியாக வேறு பதினெண்கைத்தொழில்களும், அவற்றைச்செய்யும் மக்களும், அவர்வாழும் நாடுநகரங்களும், அவரைப்புரக்கும் அரசரும், நிலத்தினும் நீரினுஞ் செல்லுஞ் சகடைகள் மரக்கலங்களும், பலவேறு பிரிந்த தொழில்களின் நுட்பங்களை அறிவிக்குங் கலைகளும், அவற்றைக்கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுங், கற்கும் மாணாக்கருங், கலைபயில் கழகங்களும், பொருள்நிலையும், உயிர்நிலையும், இம்மை மறுமையியல்புகளும் ஆராய்ந்து இறைவனுண்மை தெளியும் அறிவு

நூல்களும், எல்லாம்வல்ல ஒளியுருவினனான இறைவனைக் குறிவடிவில்வைத்து வழிபடுந் திருக்கோயில்களும், அறிவுநூல் கல்லாமாந்தர்க்கு இறைவன்றன் அருட்செயல்களைப் புலப்படுத்துந் திருவிழாக்களும் பிறவும் பெருகலாயின. இவை பெருகவே, மக்கள் அறிவும் இன்பமும் பெருகிய நாகரிக வாழ்க்கையுடையராயினர். ஆகவே, நாகரிக வாழ்க்கைக்குக் காரணம் உழவும் வாணிகமும் ஆமென்றும், அவையிரண்டற்குங்காரணம் அறிவும் முயற்சியு மாமென்றும் அறிதல் வேண்டும்.

இனி அறிவும் முயற்சியுமுடையார் தம்மில் ஒருங்குகூடித் தாம் அறிந்தவைகளையுந் தாஞ் செய்பவைகளையுந் தம்முள் ஒருவர்க்கொருவர் தெரிவித்து மேலும் மேலும் அறிவிலும் முயற்சியிலுந் தாம் மேம்படுதற்குந், தம்போல் அறிவும் முயற்சியும் வாயாத ஏனைப் பொதுமக்கட்குத் தம் அறிவையும் முயற்சியையும் புலப்படுத்தி அவரை அவ்விரண்டிலும் மேம்படுத்துதற்கும் இன்றியமையாக் காரணமாயிருப்பது அவரெல்லாரும் வழங்குந் தமிழ் முதலான மொழிகளேயாமென்றும்; அம்மொழிகள் நாளுக்கொருவகையாய்த் திரிபடைந்து ஒவ்வொருமக்கட்குழுவில் ஒவ்வொருவகையாய் மாறி வழங்கி, இலக்கண இலக்கிய நூல்களின்றி இலக்கண இலக்கிய வரம்பின்றிச், சிதைந்துகொண்டே போகுமானால் முன்னோர் கருத்தைப் பின்னோரும் பின்னோர்கருத்தை இனிவருவோரும் ஒருமக்கட்குழுவினர் கருத்தைப் பிறிதொருமக்கட் குழுவினரும் உணர்தற்கு வாயில் இன்றி, ஒருகாலத்தில் நிலைபெற்ற ஒரு மொழிவழக்கின் பயனாய்ச் சிறிதுண்டான சிறு நாகரிகமும் அம்மொழியின் திரிபாலுஞ் சிதைவாலுந் தானுந் திரிந்து சிதையுமாகலின் நாகரிகவளர்ச்சிக்கும் நிலைபேற்றிற்கும் அடிக்காரணமாவது தமிழ்முதலான மொழிகள் தம்முள் திரிபெய்தாமலும் அயல்மொழிக் கலப்பால் தம்முடைய சொற்கள் இறந்துபடாமலும் வழங்கப்பெறுதலே யாமென்றும்; இங்ஙனம் நாகரிக அடிக்காரணமான ஒரு மொழியின் நிலைபேறு அதனை நன்காய்ந்து பயின்று அதனை மேலும் வளம்படுத்தித் தம் கூட்டத்தார்க்குப் பயன்படுத்தும் புலவோரை

யே வேர்க்காரணமாய்க் கொண்டிருக்குமென்றும் நன்கு கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் அறிவும் முயற்சியும் வாய்ந்த சிலரால், அவர் பிறந்த மக்கட்பகுதி உழவிலும் வாணிகத்திலுஞ் சிறந்தோங்க, அதற்கு முதற்பெருங்காரணமாய் நின்ற ஒரு மொழியானது அவர்தம்மால் நிலைபேறுற்று நூல்வடிவில் வழங்கப்படலான காலந்தொட்டே, அம்மக்களுட் சிறந்த புலவரைப்பற்றியும் அவரியற்றிய நூல்களைப்பற்றியும் பிற்பிற் காலங்களில் வந்தார் அறியவேண்டுவனவெல்லாம் அறிந்து தாமும் அவர்போல் அறிவிலும் முயற்சியிலும் மேம்படுவாராயினர். ஆகவே, புலவர் என்பார் அறிவின்மிக்காரே யாவரெனவும், அறிவாவது உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள் என்பவற்றின் இயல்புகளின் உட்புகுந்து அவற்றின் உண்மைகளை உள்ளவாறுணர்ந்து அவ்வியல்புகளுக்கொப்ப அவை தொழிற்படுங்கால் ஒன்றுமற்றொன்றனுக்கு உறவாகவாதல் அல்லததற்குப் பகையாகவாதல் நின்று வினைசெய்யும் வகைகளையும், அவ்வினைகளால் மக்கள் தமக்கும் பிறர்க்கும் நலன் உண்டாக அவைதம்மைப் பயன்படுத்தும் முறைகளையும் ஒருங்கறிவதுவே யாமெனவும், அறிவுபெருகப்பெருக இன்பமும் உடன் பெருகுதல் இயல்பாதலால் உயிர்ப்பொருள் உயிரில்பொருள்களில் தாம் நுண்ணிதாக நுழைந்தாராய்ந்தறிந்த அழகிய கூறுகளைப் பாக்களிலும் உரைகளிலுஞ் சுவைபெருகவமைத்துப் பயில்வார்க்கு அறிவோடு இன்பத்தையும் பயக்கவல்லவர்களே நல்லிசைப்புலவராவரெனவும், பொருளியல்புகளை உள்ளவாறறிந்து உண்மை தெருட்டவல்ல நல்லிசைப்புலவர்கள் உண்மைக்குமாறுவன சொல்லின் அறியாமையுந் துன்பமும் உண்டாமாகலின் அவையிற்றை மறந்தும் உரையாராய் உண்மையொடு பட்டனவே மொழிகுவரெனவுங் கருத்திற் பதித்தல்வேண்டும்.

இங்ஙனமாக ஒருமக்கட்குழுவின் விழுமிய நாகரிக வாழ்க்கைக்கு வேராய்நிற்கும் நல்லிசைப்புலவர், மேனாடு கீழ்நாடுகளில் நாகரிகமெய்திய எல்லாமக்கட் பரப்பின் இடையேயுங்கிடந்து, நாகரிகத்தை வளம்பெறவளர்த்து, அவர்க்கு

அறிவும் இன்பமுமாகிய பயன்களைத்தந்தது உண்மையே யென்றாலும், நாகரிகமாந்தரனைவர்க்கும் முன்னே விளக்கிக்காட்டியபடி நாகரிகத்தைக் கற்பித்து இன்றுகாறும் அழியாது நிற்குந் தமிழ்மாந்தர்க்குட் பண்டுதோன்றிய நல்லிசைப்புலவரை ஏனை அப்புலவர்கள் பெரிதும் ஒவ்வார். ஏனென்றால், அம் மற்றைநாட்டுப் புலவர், நம்பண்டைத் தமிழ்ப்புலவோரைப்போற் பொருளுண்மை உள்ளவாறறிந்து, அதனைத் தம்மனோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரைச் சீர்திருத்தியிருந்தால் அவரும் அவரது நாகரிகமும் அழிந்துபடுதல் ஆகாதன்றோ? ஆனால், இற்றைக்குப் பத்தாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே நாகரிகத்தில் மிக்கோங்கிய எகுப்தியரும் அவரது வாழ்க்கையும் இப்போதெங்கே? இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே நாகரிகத்திற் சிறந்தாராய்வாழ்ந்த சாலடியர் பாபிலோனியர் மெக்சிகர் என்னும் மாந்தரெல்லாம் இப்போதெங்கேயுளர்? இற்றைக்கு நாலாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னமே நந்தமிழ்மக்களுடன் வந்து போராடிய ஆரியரும் அவர் தம் வழக்க வொழுக்கங்களும் இப்போதெங்கே? இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தைந்நூறு ஆண்டுகட்கு முன்னே உயர்ந்த நாகரிகம் வாய்ந்தாராய் விளங்கிய கிரேக்கரும், இரண்டாயிர ஆண்டுகட்குமுன் மேனாடுகளை யெல்லாந்தமது செங்கோலாட்சியில் வைத்து அரசுபுரிந்த உரோமரும் இப்போதெங்கே யுளர்? இவரெல்லாந் தாம் இருந்தவிடத்தில்லாது மறைந்துபோக, இவர்கள் வழங்கிய மொழிகளெல்லாம் நூல்வழக்கிலன்றி உலகவழக்கிலில்லாது இறந்துபோக, இவர்கள் எடுப்பித்த எவ்வளவோ மிகப்பெரிய எவ்வளவோ மிக அழகிய அரண்மனைகளுங் கோயில்களும் மாளிகைகளும் எல்லாம் இடிந்துபாழாய்க்கிடக்க, எகுப்தியர் சாலடியர் பாபிலோனியர் முதலான அச் சீரிய மக்கட்கெல்லாம் நாகரிகத்தைக் கற்பித்த தமிழர்களும், அவர் வழங்குந் தமிழ்மொழியும், அவரெடுப்பித்த திருக்கோயில்களும் எல்லாம் இன்றுகாறும் பழுதுறாமல் நிலைத்திருத்தல் என்னை? என்று ஆராய்ந்துபார்க்குங்கால், அது முற்காலத்திருந்ததமிழ்ப்புலவரின் நுண்ணறிவின் திறத்தையும், அவர் அதனால் மடியாத ஆள்வினைமேற்கொண்டு தமது தமிழ்

மொழியையுந் தந்தமிழ்மாந்தரையும் விழிப்பாய் ஓம்பிய வகையையும் நன்குதெரிக்கின்றது. அற்றேல், இஞ்ஞான்று தமிழ்மொழிப்பயிற்சி குன்றிவருதலுந், தமிழ்மக்களிற் பெருந்தொகையாயுள்ளவர் கல்விப்பயிற்சியும் ஆராய்ச்சியுணர்வும் இல்லாராய் உண்மைநாகரிகத்தில் வரவரக் குறைந்து, உலகத்திலுள்ள ஏனைமக்கட் பகுப்பினரெல்லாம் இம்மைமறுமைக்குரிய எல்லாத்துறைகளிலும் பெருமையுற்றுவர இவர்கள் எல்லாவகைகளிலுஞ் சிறுமையுற்று வரல் யாதுகாரணத்தாலெனின்; இஞ்ஞான்றைத் தமிழ்ப்புலவரிற் பெரும்பாலார் நுண்ணறிவும் நடுநிலையாராய்ச்சியும் மடியா ஆள்வினையும் வாயாராய், அவை வாயாமையால் தமது தமிழ்மொழியையுந் தந்தமிழ்மாந்தரையும் விழிப்பாய் ஓம்புதற்குத்தக்க தகுதியில்லாராய் இருத்தலினாலேயாமென்பது புலனாகின்றது. எக்காலும் நீர்வரத்துக் குன்றா ஓர்யாறு இருக்குந்தனையும் அதன் இருமருங்குமுள்ள நாடுநகரங்களெல்லாம் எல்லாவளனுங் குறைவறப்பெற்றுச் செழித்தல்போலவும், நந்தாமணிவிளக்கு ஒன்று ஒளிருந்தனையும் அஃதொளிரும் இடனெல்லாம் இருளின்றி ஒளிகெழுமி விளங்குதல்போலவுங், குடிகளின் நலத்தையே எந்நாளுங்கோரும் ஒரு செங்கோன்மன்னன் அரசுபுரியுந்தனையும் அவனது வெண்கொற்றக் குடைநீழற்கீழ் வாழுங்குடிமக்கள் அனைவரும் இன்பவாழ்க்கையிற் றிகழ்தல்போலவும், விழுமியபுலவர் ஒருவர் இருந்தால் அவரைச் சூழ்ந்துவாழும் மாந்தரெல்லாரும் அவர்போல் விழுமியராய் வாழ்குவர். மற்று, விழுமியபுலவர் இல்லாத மக்கட்குழுவோ, வறண்டயாற்றையடுத்த ஊர்போலவும், ஞாயிறுந்திங்களும் விளக்கும் இல்லா இராப்பொழுதுபோலவுஞ், செங்கோன் மன்னனில்லாக் குடிகள்போலவுஞ் சீரழிந்துபோமன்றோ? அற்றேல், முற்காலத்திருந்த தமிழ்ப்புலவர் நிலைக்கும் பிற்காலத்துள்ள தமிழ்ப்புலவர் நிலைக்கும் வேற்றுமை காட்டுகவெனிற், காட்டுதும்:

பண்டைப்புலவர் தமிழ் ஓம்பினமை

இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த தமிழ்ப்புலவர் அனைவருந் தமது தமிழ்மொழி திரி

210478

படைந்துமாறுதற்கும் அயன்மொழிச்சொற்கள் அதன்கட் புகுந்து விரவுதற்கும் இடங்கொடாமல், இலக்கண இலக்கிய வரம்புகோலித், தாமுந் தனித்தமிழிலேயே நூல்கள் இயற்றி, அதனை ஒருமுகமாய் நின்று கண்ணுங்கருத்துமாய்ப் பாது காத்துவந்தனர். தமிழ்ச்சொற்கள் திரிபடையாலும், அயன் மொழிச்சொற்கள் விரவுதலாற் றன் சொற்கள் இறந்துபடா மலும் வழங்கிவருதலாலன்றே இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்ட நூல்களை நாம் இன்றைக்கும் எளிதிலே கற்றறியப்பெறுகின் றேம்? ஆசிரியர் திருவள்ளுவர் அருளிச்செய்த திருக்குறள் இற்றைக்கு இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாயிருந் தும், அதன்பாக்களின் சொல்லும் பொருளும் இற்றைக்கும் நம்மால் எளிதில் அறியப்படுகின்றனவல்லவோ?

"கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வால் அறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்"

"கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்"

"இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர் செல்வரை
எல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு"

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்"

"யான்நோக்குங் காலை நிலன்நோக்கும் நோக்காக்காற்
றான்நோக்கி மெல்லநகும்"

என்றற் றொடக்கத்துத் திருக்குறட்பாவின் பொருள்களை அறி யாதார் இஞ்ஞான்று நம்தமிழ்மக்களில் எவரேனும் உளரோ? ஆனல், இச்செய்யுட்களில் வந்த சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் நாளடைவில் வடிவு திரிந்து வேறுபட, அதனோடு அயன் மொழிச்சொற்களுங் கலந்து நந்தமிழ்மொழி வெறொரு மொழியாய் மாறுபடின், அதனைப்பேசுந் தீவினையுடைய நாம் நம் அருமைத்திருக்குறளை இன்றுபோல் எளிதில் அறிதல்கூடு மோ? உணர்ந்துபார்மின்கள்! இத்தகைய துயர்ப்பட்ட நிலையி லன்றே நப்பண்டைத் தமிழரினத்தைச் சேர்ந்தவர்களான மலையாளர் தெலுங்கர் கன்னடர் முதலாயினரெல்லாம் இப்

போதிருக்கின்றனர்? பண்டை நம் ஆசிரியர் நிறுத்திய இலக் கண இலக்கிய வரம்பில் நில்லாது, இத்தமிழ்மக்கட் பிரிவினர் நம் தமிழ்ச்சொற்களைத் தாம் வேண்டிய வேண்டிய படியெல் லாந் திரித்துக்கொண்டு சென்றதல்லாமலும் வடமொழிச்சொற் களையும் வரைதுறையின்றிச் சேர்த்து வழங்கிவந்தமையாலன் றே, பண்டு தமிழாயிருந்த ஒருமொழியே இப்போது மலை யாளந் தெலுங்கு கன்னடம் முதலிய பல மொழிகளாய்ப் பிரிந்துபோக, அவற்றை வழங்கும் பழந்தமிழ்மக்களும் பல வகுப்பினராய்ப் பிளவுபட்டு, ஒருவர்மொழியினை மற்றவர் அறியாராய்க் குறுகிப்போயதனாலன்றே, இவரெல்லார்க்குந் தாயகமான தமிழ்மொழிக்கண் உள்ள சீரிய **தொல்காப் பியம், திருக்குறள், திருவாசகம், திருக்கோவையார்** முத லான அரும்பெறல் நூல்களையும் அவரெல்லாம் அறியமாட் டாதவராயினர்! ஒருமொழி பலமொழியாவது அம்மொழிச் சொற்கள் திரிபடைதலினாலேயாம்; ஒருமக்கட்கூட்டத்தவ ராய் ஒற்றுமையும் வலிமையுங்கொண்டு வாழ்ந்தவர், பல வேறு மக்கட்பகுப்பினராய்ப் பிளவுபட்டு ஒற்றுமையும் வலி மையும் இழந்து வறுமைப்பட்டுத் தாழ்வது அவர் தமது பண் டைமொழிச்சொற்களைப் பலவாறு திரித்துப்பேசி அயன் மொழிச்சொற்களையும் எடுத்துச்சேர்த்து வழங்குதலினாலே யாம். பார்மின்! பண்டு ஒருமொழிபேசிய ஒருமக்கட்பெருங் கூட்டமாயிருந்த தமிழரே, இப்போது தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளுவம், குடகம், தோடம், கோடம், கோண்டம், கொண்டம், ஓரம், இராசமாலம் முதலான பன் மொழிபேசும் பல்வகை மக்கட்பிரிவினர் ஆயினர் ஐயோ! 1911-ஆம் ஆண்டு எடுத்த குடிக்கணக்கின்படி இவ்விந்திய நாட்டில் திராவிடமொழி பேசுவோர் தொகை ஆறுகோடியே இருபது நூறாயிரமாகும். இத்துணைப் பெருந்தொகையின ரானமக்கள் அனைவருந் தமக்குப்பழமையே உரியதான தமிழ் மொழியொன்றையே வழங்கிவந்திருந்தனராயின், அவர் எத் துணை ஒற்றுமையும் வலிமையுந் நாகரிகமும் வாய்ந்தவராய் வாழலாம்! பழையதமிழைப் பலவாறு சிதைத்துத் திரித்தமை யாலும் வடசொற்களைக் கலந்துகொண்டமையாலுமன்றே

இத்தனைப் பெருங்கூட்டத்தவரும் வெவ்வேறு சிறுகூட்டத்தவராய் ஒருவரோ டொருவர் அளவளாவுதற் கிடனின்றி, வெவ்வேறினத்தவர்போல் வெவ்வேறு நாட்டவர்போல் நாட்கழிக்கின்றனர். இவர்எல்லாருந் தமிழாகிய தமது பண்டைமொழியையே வழங்கிப் பிளவுபடாதிருந்தாற், குமரிமுதல் இமயம்வரையில் இற்றைக்குந் தமிழுந் தமிழருமே பிறங்கி நிற்கும் பெரும்பேறு உளதாமன்றே! இமயம்முதற் குமரிவரையிலுள்ளாரெல்லாரும் நம்பண்டைப்பேராசிரியர் இயற்றியருளிய **தொல்காப்பியந் திருக்குறள் திருவாசகம்** முதலான ஒப்புயர்வில்லாச் செந்தமிழ்நூல்களைச் செவ்விதிற் பயின்று இம்மைமறுமைப் பயன்களெல்லாம் ஒருங்கெய்துவரல்லரோ! ஆதலாற், பண்டைத்தமிழகத்திலிருந்து பிரிந்துபோய்த் தமக்குரிய இனிய செந்தமிழ்மொழியை ஓம்பாது அதனைப் பலவகையால் மாறுபடுத்தி அதனால் தாமும் பல்வேறினமாய்மாறித் தம்பிறவிப்பயனையும் இழந்த ஏனைமக்கள் போலாது, நம் பழைய நல்லிசைப்புலவரது ஆணைவழி நின்று, அவர்வழி வந்த புலவருந் தமிழைத் தூயதாக ஓம்பிவளர்த்துத் தந்தபேருதவிக்கு எளியரேம் எங்ஙனங் கைம்மாறு செலுத்த வல்லேம்! நம்பண்டையாசிரியர் இயற்றியருளிய நூல்களிற் செல்லுக்கும் ஆடிப்பெருக்கிற்கும் இரையாய்ப்போன எண்ணிறந்தநூல்கள் ஒழிய எச்சமாக இஞ்ஞான்று நாம் நம்கைகளில் ஏந்திமகிழுந் **தொல்காப்பியம், பரிபாடல், இறையனாரகப் பொருளுரை, அகநானூறு, புறநானூறு, கலித்தொகை, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள்** முதலான அருந்தமிழ்நூல்களைச் சிறிதாயினும் உற்றுநோக்குவமாயின், நம் பழைய பேராசிரியர் நம் ஆருயிர்த்தமிழன்னையை எவ்வளவுகருத்தாய், எவ்வளவு அன்பாய்ப் பாதுகாத்து நின்றனர் என்பது தெற்றெனவிளங்காநிற்கும். இம்முன்னாசிரியர் நூல்களில் நூற்றுக்கு ஒன்று இரண்டு விழுக்காடுகூட வடசொற்களைக் காண்டலரிது.

இனி, இற்றைக்கு ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த தொல்லாசிரியர் ஆணைவழியே, அவர்க்குப்பின்

1808-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1814-ஆம் ஆண்டு வரையிற் பிரித்தானியர்க்கும் பிரஞ்சுக்காரர்க்கும் பெரும்போர் நடந்த காலையிற் சுவிதின்பாங்கர் என்பவர் 1883, மேத்திங்கள் 20-ஆம் நாள் வெளியிட்ட அறிக்கையிற் பின்வருஞ்செய்தி குறிக்கப்பட்டுளது:-

சுவிதின் பாங்கரின் தந்தையாரும் அவர்தம் உடன்பிறந்தார் இருவருந் தோவர் என்னும் ஊரிற் பாடிவீட்டிற் றங்கியிருந்தனர். அவர்தங் குடும்பத்தவர் தொலைவிலுள்ள வேறோர் ஊரில் அப்போது தங்கியிருந்தனர். உடன்பிறந்தார் இருவரும் அப்பாசறைவீட்டின் இருவேறு அறைகளில் துயில்கொள்வது வழக்கம். ஒருநாட்காலையிற் படைஞரின் கண்காணிப்பு நடந்தபின், அம்மூவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்ப்பட்டனர். எதிர்ப்பட்டதும், அவர்தந் தந்தையார், “பிள்ளைகாள், யான் சென்ற இரவு புதுமையானதொரு கனவு கண்டேன்” என்றனர். அவர் அது சொல்லிய வுடனே அவர்தம் புதல்வர் ஒருவர், “அங்ஙனமே யானுங் கண்டேன்” என்றனர். அதுகேட்டதும் மற்றைப்புதல்வர், அவ்விருவரும் இறும்பூது எய்த, “யானும் அங்ஙனமே புதுமையான ஒரு கனவு கண்டேன். நம் அன்னையார் இறந்துகிடக்கக் கனவுகண்டேன்” என்றனர். அம்மூவரும் அதே கனவினைக் கண்ட அவ்விரவே அவ்வம்மையார் இறந்துபட்டனர். அப்புதல்வரில் ஒருவரின் மகளார் அம்மூவர் வாயிலிருந்தும் அக்கனா நிகழ்ச்சியினை ஒரேநேரத்திற் கேட்டார் என்பது.

இன்னும், மேல்நாட்டு மாதரார் ஒருவர் ஒருநாள் மாலையில், தமக்கு அறிமுகமான ஓர் அயல்வீட்டு அம்மையாரைப் பற்றி, இதற்குமுன் தாம் அடைந்திராத ஒருபெருங் கலக்கமுங் கவலையுங் கொள்ளலானார். அவ்வம்மையாரின் உடம்பு நல்லநிலையில் இருந்தமையால், தாம் அவ்வாறு கலங்கிக் கவல்வது நன்றாகாது எனக்கருதி, அதனை நீக்கிவிட மிகமுயன்றார்; ஆனால், அஃது அவரால் இயலவில்லை. அன்றிரவு அவர்க்குத் தூக்கமும் பிடிக்கவில்லை. அந்த அம்மையார் இறந்துபோவதாகவே நினைந்து நினைந்து துன்புற்றார். அதனால், மறுநாட்காலையில் அவர் அந்த அயல்வீட்டு அம்மையாரின் செய்தி இன்னதென அறிந்துவரு

மாறு தம் ஏவற்காரியை அவர்பாற் போக்கினர். போய்வந்த ஏவற்காரி, அந்த அம்மையார் நேற்றிரவே இறந்துபோயினர் எனத் தெரிவித்தனள்.

மற்று, இறந்துபோன அவ்வம்மையாரோ தாம் இறக்குந்தறுவாயில் தம்மகளை அருகழைத்துத், தாம் இறந்துபோவதைத் தமக்கு அறிமுகமாயுள்ள அம்மாதரார் அறிவர்எனப் புகன்று உயிர்துறந்தார்.

அதுவேயுமன்றி, அம்மாதரார் மறுநாட்காலையில் தம் சமையற்காரியைப் பார்த்தபோது, அவளுந், தமக்கு அறிமுகமான அவ்வயல்வீட்டு அம்மையார் இறந்துபடுதலைப்பற்றித் தான் ஒரு கொடியகனவு கண்டதை எடுத்துரைத்தனள். அங்ஙனம் எடுத்துரைக்குங்கால், அவள் தனது கனவின்கண் எவரோ ஒருவர் போந்து அவ்வம்மையார் இறந்ததைத் தனக்கு அறிவித்ததாகவுங்கூறினாள் என்பது.

இம் மெய்ந்நிகழ்ச்சியில், இறந்துபடும் நிலையினரான அவ்வயல்வீட்டு அம்மையார் தமக்கு அறிமுகமான அம்மாதராரைப் பற்றி நினைந்த நினைவே, அவர்க்கு நீக்கலாகா மனக்கலக்கத்தினையுங் கவலையினையும் விளைவிப்பதாயிற்று. இனி, அம்மாதரார்க்கு உண்டான அக்கலக்கமே, அவர்தஞ் சமையற்காரிச்கு அவ்வம்மையாரின் சாவைப்பற்றிய கனவினை உண்டுபண்ணுவதாயிற்று. அற்றேல், அவ்வறிவிப்பு ஒருவர்க்கு நனவிலும், மற்றொருவர்க்குக் கனவிலும் உண்டாயது என்னையெனின்;-இறந்துபோன அம்மையார்க்கும் அதனை முன்னறிந்து கலங்கிய மாதரார்க்கும் ஏதோ ஒருவகையான அன்பினால் மனநிலை ஒன்றாயினாற்போலப், பின்னவரின் சமையற்காரிக்கும் அந்த அம்மையார்க்கும் மனம் ஒருங்கொத்தல் இல்லையாகலின், மனமொத்த ஒருவர்க்கு நனவிலேயும், அஃது அத்துணையொவ்வாத மற்றவட்குக் கனவிலேயும் அந்நிகழ்ச்சி தோன்றாநின்றதென்க. நினைவின் உறைப்பும் அந்நினைவினை ஏற்கும் மனநிலையும் ஒன்றுபடுதற்கேற்ற வாய்ப்பு உள்வழியெல்லாம், உறுத்துநினைந்த நினைவு நினைக்கப்பட்டார்க்கு நனவிலேயே தோன்றுமென்றும், அல்லாதார் சிலர்க்கு அது கனவின்கண் மட்டுமே தோன்றுமென்றம் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல்வேண்டும்.

இனி, அயர்ந்து துயிலுங்கால் அரண்டெழுந்து, கனவோ நனவோவென்று உறுதி செய்யக்கூடாத நிலையில் இருப்பார் சிலர்க்கு, இறந்துபோயினாரது உருவந் தோன்றி மறைதலும் ஆங்காங்கு நிகழாநிற்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சி, இறந்து மறுமையுலகிற் சென்றவர் தம்மவரை உறுத்துநினைப்பதனால் நிகழ்கின்றதோ, அன்றி உயிரோடிருக்கும் அவர்தம் உறவினர் சிலர் அவரை நினைந்து உருகுதலால் உண்டாகின்றதோ இன்னதுதான் மெய்யென்று முடிவுகட்டுவது இயலாததாயிருக்கின்றது. பின்வரும் மெய்ந்நிகழ்ச்சி அத்தகையதேயாகும். ஒருமங்கை பின்வருமாறு எழுதுகின்றாள்:-

“சில ஆண்டுகளுக்குமுன் என்கணவரும் யானுங் கண்டறிந்த நிகழ்ச்சி யிது: ஒருநாள் நள்ளிரவில் எவரோ ஒருவர் என் படுக்கையின் அருகே நிற்பதாக உணர்ந்து வெருண்டு விழித்தெழுந்தேன். எழ, ஓர் உருவம் என் படுக்கையின் பக்கத்தை விட்டுப்பெயர்ந்து, யான் என்னுடைய நகைகளை வைத்திருக்கும் பேழையண்டை செல்லக்கண்டேன். யான் கண்ட அவ்வடிவம் ஒரு திருடனது வடிவமாய் இருக்கவேண்டுமெனவே எண்ணினேன். அவன் தன் கையிற் படைக்கலம் வைத்திருக்கவேண்டுமென யான் நினைந்தமையால், என் படுக்கைக்கு இரண்டடி விலகிய கட்டிலின்மேல் துயின்ற என் கணவனை யான் எழுப்பாதுவாளா இருந்தேன். ஏனென்றால், என் கணவன் எழுப்பப்பட்டால் அவர் அத்திருடனைத் தாக்க நேருமென்றும், அப்போது அவன் அவரைத் தன்கையிலுள்ள படைக்கலத்தால் ஊறுசெய்யக் கூடுமென்றும் அஞ்சினேன்.

“ஆனால், அவ்வுருவமோ என் கட்டிலின் கால்மாட்டை விட்டகன்று, என் கணவனின் கட்டிலுக்கெதிரே செல்லவும், உடனே என் கணவன் தனது படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்து அவ்வுருவத்தை உற்றுநோக்கவுங்கண்டு திகைப்புற்றேன். ஆனால், இரண்டொரு நொடியிலெல்லாம் என் கணவன் மீண்டும் படுக்கையில் விழுந்து துயில்கொள்ளலானார். அந்த உருவமோ வாயிற்கதவண்டைபோயது.

“அன்றிரவு நாங்கள் ஒரு சொற்கூடப் பேசவில்லை.

"மறுநாள்விடியற்காலையில், எங்கள் அறையிலிருந்த மூன்று வாயிற் கதவுகளும் பூட்டப்பட்டிருந்தனவா வென்று என் கணவனை வினவினேன். அவைமூன்றுஞ் செவ்வையாகத் தாழிடப்பட்டிருந்தனவென்றே அவர் விடைபகர்ந்தார். எங்கள் இரண்டு படுக்கைகளும் எவ்வகையாலேனும் ஒன்றையொன்று நெருங்கியிருக்கக் கூடுமோவென்றும், அதனால் என்னையறியாமலே யான் என் கணவனை எழுப்பியிருக்கக் கூடுமோவென்றும் நினைந்து அவைகளின் இருப்பை ஆராய்ந்து பார்த்தேன்; ஆனால் அவையிரண்டுந் தனித்தனியாகவே அகன்றிருந்தன. அதன்பிறகு, யான் அவரை நோக்கிச், "சென்ற இரவில் நிகழ்ந்தது ஏதேனும் உங்கட்கு நினைவில் இருக்கின்றதா?" என்றுகேட்டேன். அதற்கவர், "ஆம், ஒரு புதுமை; என் தந்தையார் அந்த வாயிற்கதவின் வழியே செல்லக் கண்டேன் என்று நினைக்கின்றேன்" எனமொழிந்தார். அவர் அது சொன்னபின்னர்த்தான், யான் கண்ட அவ்வுருவம் ஒரு திருடனாக இருக்கவேண்டுமெனவும், அவன் படைக்கலம் வைத்திருந்தால் அவனைப்பிடிப்பது பொல்லாங்காய் முடியுமெனவும் நினைந்தே யான் அவரை எழுப்பாமற் சும்மா இருந்துவிட்டேனென்று நுவன்றேன்." என்பது.

இம்மங்கை கண்ட உருவத்தைத் தானுங்கண்ட வகையினை அவடன் கணவனார் பின்வருமாறு வரைகின்றார்:-

"என்மனைவி கண்ட காட்சியின் வரலாற்றினை யான் படித்துப்பார்த்தேன்; அஃது உண்மையென்றே யானும் நுவல்கின்றேன். யான் எனது படுக்கைமேல் எழுந்து உட்காருவதற்கு முன், யான் கனவுகாணவில்லையென்று எனது நினைவுக்கு எட்டியவரையிற் சொல்கின்றேன்; ஆனால், அதன்மேல் யான் எழுந்துட்கார்ந்தபோதோ என் தந்தையார் எமது அறைவாயிற்கதவண்டை செல்லக் கண்டேன். அப்போது யான் அவருடைய காரியங்களைப்பற்றி நினைக்கவேயில்லை. என்றாலும் வேறு சில அலுவல்களைப்பற்றிமட்டும் யான் அப்போது சிறிது கவலைப்பட்டதுண்டு.

"யான் கண்ட அவ்வடிவம் என் தந்தையாரது வடிவமென்றே எண்ணினேன். அது வேறொருவரது வடிவமென்று யான் எண்ணவேயில்லை. அஃது அரவமின்றி அவ்வறையின் குறுக்கே

போய் அதன் வாயிற் கதவுவழியே மறைந்தேகியது. என்மனையாள் மறுநாட்காலையில் என்னைநோக்கி 'நேற்றிரவு நீங்கள் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்ததைப்பற்றி நினைவுண்டா?' என வினவி, எனதுகருத்தை அந்நிகழ்ச்சியின் முகமாய்த் திருப்பியிராவிட்டால், அதனை யொரு வெறுங் கனவாகவே நினைந்துவிட்டிருப்பேன்.

"அவ்வுருவந் தோன்றிய போது என்னுடைய கண்கள் திறந்திருந்தனவென்றே யான் உறுதிசொல்வேனாயினும், யான் அதன் முகத்தைமட்டுங் காணவில்லை யான் நினைவுகூரக்கூடிய வரையில், என் தந்தையாரின் பொதுவான உடம்பின் தோற்றத்தை யான் அறிந்திருந்ததிலிருந்தே அஃது அவரது வடிவமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமெனக் கருதினேன். யான் விழித்திருக்கையில் அத்தகையதொரு நிகழ்ச்சி வேறு கண்டிலேன். ஆயினும், என் தந்தையார் இறந்துபோனவுடனே ஒருகால் அவரது வடிவத்தினை யான் ஒரு கனவின்கட் டெளிவாய்க் கண்டதுண்டு" என்பது.

இம்மெய்ந்நிகழ்ச்சியிற் போந்த உருவத்தைக் கண்டவர் அதனைக்கண்ட போதிருந்தநிலை வெறுங்கனவாகவாதல் அல்லது வெறுநனவாகவாதல் இருத்தல் வேண்டுமென்று உறுதிசொல்லக்கூடாமையால், அஃது அவ்விரண்டுக்கும் இடைப்பட்டதொன்றாகவே யிருத்தல் வேண்டுமென்பது பெறப்படும். அற்றேல், நனவுங்கனவும் அல்லாத ஒரு நடுநிலையினை எமது பழக்கவழக்கத்திற் கண்டிலமாலெனின்; அறிதுயிலிற் செல்வாரையுந் தூக்கத்தில் நடப்பாரையுங் கண்டு அவரதுநிலையினை ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கு, நனவுங்கனவும் அல்லாமல் அவையிரண்டற்கும் நடுப்பட்டதோர் உணர்வுநிலையும் மக்களிற்சிலர்க்கு உண்டென்னும் உண்மை நன்கு விளங்காநிற்கும். அறிதுயிலில் இருப்பவர்க்கு நனவு இருக்கின்றது; ஆனால், அது நம்மனோர்க்குள்ளதை ஒப்பதன்று; அவர் அத்துயிலினின்று விழித்தபின் அந்நனவினை மறந்துபோகின்றார்; மற்று, அதனைக் கனவென்று நுவலுதற்குமிடமில்லை; ஏனென்றால், திரும்பவும் அவ அறிதுயிலிற் சென்றவுடனே தாம் அதில் முன்னிருந்த நனவினை நன்குணர்கின்றார். ஓர் இரவில் உறங்குகையிற்கண்ட கனவினை அடுத்து

வரும் இரவிற் காணுங் கனவுடன் நாம் தொடர்புபடுத்து உணர்தல் இல்லாமையால், அறிதுயிலிற் சென்றவர்க்கு உண்டாம் நனவினைக் கனவென்று கூறுதலுஞ் சிறிதும் பொருந்தாது. ஆகவே, மக்கள் சிலர் பலர்க்கு. நனவுகனவு இரண்டினும் வேறாய் அவையிரண்டற்கும் நடுப்பட்டதோ ருணர்வுநிலையும் உண்டென்பது தெளியப்படும். தூக்கத்தில் நடப்பார் நிலையுஞ் சிறிதேறக்குறைய அறிதுயிலில் இருப்பார் நிலையினையே ஒத்திருக்கின்றது. இத்தன்மையதாம் ஓர் உணர்வுநிலை மக்களிற்சிலர்பால் அரிதாய்க் காணப்படுதலை இதனைப்பயில்வார் நன்கு தெளிதல்வேண்டி, அதற்கு உண்மையாகநடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியினை இங்கெடுத்துக் காட்டுதும்:—

'அன்செல்பூரன்' என்னும் பெயர்வாய்ந்த கிறித்து சமய குரு அமெரிக்காவிலுள்ள நியூயார்க்கு என்னும் நகரில் 1826-ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தவர் ஆவர். பிற்கூறும் நிகழ்ச்சி நடந்த ஞான்று அவர்க்கு ஆண்டு அறுபத்தொன்று. அவர் தாம் வாங்கியதொரு நிலத்தின் விலையைச் செலுத்தும்பொருட்டுப் பொருள்திரட்டுதற்காக 1887-ஆம் ஆண்டு ஜனவரித்திங்கள் 17-ஆம் நாள் தமதில்லத்தைவிட்டுப்புறப்பட்டு அயலிலுள்ளதோர் ஊர்க்குச்சென்றார். சென்று கருவூலத்தில் (Bank) தாம் வேண்டியவளவு தொகை பெற்றுவந்து, சில சில்லரைக்கடன்களைத் தீர்த்துவிட்டுத், தம் உடன்பிறந்தாளின் வீடுள்ள வேறொருதெருவுக்குப் போயினார். அப்போது அவரைப்பற்றிக் கடைசியாகத்தெரிந்தது அதுதான். ஆனால், அவர் தம் உடன்பிறந்தாளின் இல்லுக்குப் போகவும் இல்லை, தமது வீட்டுக்குத் திரும்பவும் இல்லை. அவர் இருந்தாற்போல் இருந்து திடீரென மாயமாய் மறைந்து போயதைப்பற்றி நகர் காவலர்க்குத் தெரிவித்ததொடு புதினத்தாள்களிலும் விளம்பரஞ்செய்வித்தார்கள்.

இவ்வாறாகவெல்லாம் அவரது மாயமறைவினை அறிவித்தும், எட்டுக்கிழமைகள் வரையில் அவரைப்பற்றியசெய்தி ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஆனால், அவ்வெட்டுக்கிழமைகளுங் கழிந்தபின், திடீரென மார்ச்சு 14-ஆம் நாள் அவர் தமது இல்லத்தில் மீண்டுங் காணப்பட்டார். அவர் அங்ஙனந் திடீரென மறைந்துபோயதுந், திரும்பவுந் திடீரெனத் தமது இல்லம்வந்து சேர்ந்ததும் என்னை?

யென்று உற்றாரும் மற்றாரும் அவரைப் பலவாறுவினவியும், அவர் அவ்வினாக்களுக்கு ஏதொருவிடையுமே சொல்லத்தெரியாமல் திகைத்துவிழித்தார். என்றாலும், ஆராய்ச்சிவல்ல ஆசிரியர்கள் அவரைப்பற்றிப் பலமுகமாய் ஆராய்ந்துபார்த்ததிற் பின்வருங் குறிப்புகள் புலனாயின:-

அன்செல்பூரன் தமது இல்லத்தைவிட்டு மறைந்த இரண்டு கிழமைகள் ஆனபின் பிப்பிரவரி முதல்நாளில் நாரிஸ்டன் என்னும் ஊரிற் போந்துதங்கினர். அங்கே அவர் பிரௌன் என்னும் பெயர்தாங்கி, அவ்வூரிலுள்ளதொரு தெருவில் ஓர் அறையைக் குடிக்கூலிக்குப்பிடித்து, அதன்நடுவே ஒருதிரையைவிட்டு அதனை இரண்டாய்த்தடுத்து, முற்பகுதியிற் சிறுவரின்விளையாட்டுக் கருவிகளுந் தித்திப்புப்பண்டங்களும் புதிதுசமைத்தபொருள்களும் வைத்து விற்பனைசெய்துவந்தார்; பிற்பகுதியை உணவுசமைக்கவும் உறங்கவும் வைத்துக்கொண்டு அதில் தமக்குவேண்டிய தட்டுமுட்டுகளை இட்டுவைத்திருந்தார். விற்றுப்போன பண்டங்களைத் திரும்பக்கொணர்ந்து நிறைத்தற்பொருட்டுக் கிழமைக்கொருகால் 'பிலடெல்பியா' என்னும் ஊர்க்கு அவர்போய்வருவர். அவர் தாம் வைத்திருந்த அக்கடையின் முகப்பில் 'ஏ. ஜே. பிரௌன்' என்னும் பெயரையும் பொறித்திருந்தார். அவர் வாடகைக்குப் பிடித்திருந்த அறை, 'ஏரல்' குடும்பத்தார்க்குரிய வீட்டின் ஒரு பகுதியாகும். அக்குடும்பத்தவர் நாடோறும் பிரௌன் என்னும் அத்துரைமகனிடம் வந்து பேசுவதுண்டேனும், அவர்கள் அவருடைய குணத்திலாயினுஞ் செய்கையிலாயினும் ஏதொரு மாறுபாடுங்கண்டிலர். அவரது நடத்தை நேர்மையும் ஒழுங்கும் அமைதியும் வாய்ந்ததாய் இருந்தது. தம்முடைய பற்றுச்சீட்டுகளுக்குச் செல்லவேண்டியவைகளை விரைந்துசெலுத்திவந்தார். தமது கடையைச் சனிக்கிழமையில் மாலைப்பத்துமணிக்கும் மற்றைநாட்களில் ஒன்பதுமணிக்கும் ஒழுங்காகச் சாத்திவந்தார். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் திருக்கோயிலுக்குத் தவறாமற்போய்வந்தார். அவருடன் பழகியவர்களில் எவரும், அவர் அப்போதிருந்த உணர்வுநிலை எவ்வகையானமாற்றமும் உடையதாயிருந்ததென ஐயுறுதற்குச் சிறிதும் இடமில்லாதிருந்தது.

ஆனால், மார்ச்சு, 14-ஆம் நாள் விடியற்காலையில் 5-மணிக்கு அவர் தாம் ஒரு பீரங்கியின் அதிர்வெடி ஓசை கேட்டு விழித்துக் கொண்டதாகக் கூறினர். விழித்ததும், அவர் தாம் வழக்கமாய்த் துயில்கொள்ளும் படுக்கையில் இல்லாமல், நடுவே அணையிட்டதொரு படுக்கையி லிருத்தலை உன்னிப்பாய்ப் பார்த்தார்; தம்முடைய அறையின் சாளரங்களுக்கு எதிரே மின் விளக்குகளையுங் கண்டார். உடனே அவர் எழுந்து திரைகளை விலக்கிக்கொண்டு சாளரத்தின் வழியே தெருவை எட்டிப்பார்த்தார். தாம் மெலிந்திருப்பதாகவுந் தமக்கு யாரோ மருந்திட்டதாகவும் எண்ணினர். பிறகு, தாம் இருத்தற்கு உரிமையில்லாததோரிடத்தில் தாம் வந்திருப்பதாக நினைந்து அச்சமுற்றார். தம்மை ஒரு திருடனாகக் கருதிக் காவலாளர் பிடித்துக்கொள்ளக்கூடுமே அல்லதெவரேனுந் துன்புறுத்தக்கூடுமேயென நினைந்து அஞ்சினர். தமது வாழ்நாளில் இங்ஙனந் தாம் காவலாளர்க்கு அஞ்சியது ஒரேமுறைதான்.

அவ்வீட்டில் யாரேனும் நடமாடுகிறார்களாவென்று உற்றுக் கேட்டார். அவ்வாறு இரண்டு மணிநேரம் வரையில் அவர் பெரிதும் மனம் வருந்தினர். கடைசியாக அவர் கதவண்டைபோய் அதனைத் தடவிப்பார்த்தார்; அஃதுள்ளே தாழ் இடப்பட்டிருத்தல் கண்டு அதனைத் திறந்தார். எதிர்ப்பக்கத்து அறையினுள்ளே எவரோ நடமாடும் அரவங்கேட்டு, அதன் கதவைத் தட்டினர். உடனே கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்த ஏரல் என்பவர், "ஐய பிரௌன், தங்கட்குக் காலை வணக்கம்" என்றார். அதற்கவர்: "இப்போது யான் எங்கே இருக்கின்றேன்?" என வினவ, ஏரல், "நீங்கள் செம்மையாகவே யிருக்கின்றீர்கள்" என்றார். அதற்கு பிரௌன், "எனக்கு எல்லாம் பிசகாய்த் தோன்றுகின்றது. என் பெயர் பிரௌன் அன்று. யான் எங்கே யிருக்கின்றேன்?" என மீண்டும் வினவ, ஏரல் "நீங்கள் இருப்பது நாரிஸ்டன்" என்றார். பிரௌன், "அவ்வூர் எங்கேயுள்ளது?" என, ஏரல், "இது பென்சில்வானியாவில் உள்ளது" என்றார். பிரௌன், "அஃது எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தது?" என மீட்டும் வினவ, ஏரல், "அது பிலடல்பியாவுக்கு மேற்கே பதினேழுகல் தொலைவில் உள்ளது" என்றார். பிரௌன், "இஃது இந்தத் திங்களில் எத்தனையாவது

ளான அன்பர்கள் சுசீந்திரம்வந்து குழுமியிருந்தனர். வண்டி யிடையிடையே தெற்றுப்பட்டுச் சென்றமையாற் களைப்புற்ற அடிகள், 'அன்றுமாலையிலன்றி மறுநாள் மாலையில் தமது விரிவுரையினைச்செய்யலாமென எண்ணியும் வந்து குழுமிய அன்பர் பெருந்திரள் அடிகளின் விரிவுரைகேட்டன்றிச் செல்லேமெனக்கூறினமையால், அடிகள் ஒருமணிநேரம் இளைப்பாறியபின், மாலை எழுமணிக்குச் சுசீந்திரம் பேரம்பலமண்டபத்தும் அதனைச்சூழவுங்கூடிய பேரவையில் எழுந்தருளி விரிவுரைசெய்தற்கு அமர்ந்தார்கள். உடனே, அக்கூட்டத்தில் வந்திருந்த "தன்மதிப் பியக்கத்தார்," தீண்டாமைவிலக்கு, ஒடுக்கப்பட்டார் திருக்கோயில் நுழைவு, இருக்குவேதத்தில் தமிழர்கள் சிசினதேவரை வணங்குவோராக ஆரியரால் இகழ்ந்தோதப்பட்டமை, புராணங்களின் பொய்ம்மை, தமிழிற் பிறமொழிக்கலப்பு முதலான பொருள்களைப்பற்றித் தமக்குநேர்ந்துள்ள ஐயங்களை விலக்கியருள்கவென்று மிகவும் பணிவுடன் ஒருகடிதம் எழுதி அதனை அடிகளிடம் அவையிலேயே நேரிற்கொணர்ந்து சேர்ப்பித்துவேண்டினர்.

அடிகள் அவர்தம்வேண்டுகோளை ஏற்று, அவர்கள் எழுப்பிய ஐயவினாக்களுக்கு விடைசொல்வதே தமது அன்றைவிரிவுரை யாகுமெனமொழிந்து, முகவுரையாகத், தாம் சுசீந்திரத் திருக்கோயில் மேற்பார்வைத் தலைவர்களால் அழைக்கப்பட்டுச் சைவசமயவிரிவுரைகள் நிகழ்த்தவந்திருத்தலாற், பிறர்கேட்கும் இன்னோரன்ன கேள்விகட்கு விடைசொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லையென்றும், ஆங்ஙனம் ஒருவர் இருவர் கேட்கும் வினாக்கட்கு விடைசொல்ல இசைந்தால் இன்னும் பலர் அங்ஙனமே பலவற்றைவினவ அவை தமக்கெல்லாம் விடைசொல்லத் தக்கதாமோவென்றும், கேள்விக்கு விடைசொல்லிக்கொண்டேயிருந்தால் உயர்ந்தபொருள்களை விரித்துரைக்கவந்த நோக்கம்ஈடேறாதென்றும், மக்கள் ஒவ்வொருவர்க்கும் பகுத்தறிவு இருத்தலால் அவர்கள் அதனைக்கொண்டுங் கல்வியறிவைக் கொண்டுந் தாம் அறிய விரும்பியவைகளைத் தாமே ஆராய்ந்துதெளிதலே தக்கதாகுமல்லது எந்நேரமும் அறிவுடையோரை வினவியே தாம் எல்லாவற்றையும் அறியவேண்டுமென நினைப்பது பிசகாகுமென்றும், கல்வியறிவு ஆராய்ச்சியின் மிக்கார் இயற்றியநூல்களையும் அவர்கள் நிகழ்த்தும் விரிவுரைகளையும் அமைதியுடன் பயின்றுங்கேட்டும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் ஒவ்வொருவருந் தமக்குள்ள ஐயங்கள் நீங்கப்பெறலாமென்றும், அவ்வாற்றானும் நீங்காத ஐயங்கள் இருந்தால் அறிவான் ஆன்ற சான்றோரையணுகி அவர்க்கு மாணாக்கராயிருந்து அவர்சொல்லுமாறு பயின்று தெளிதலே செயற்பாலதென்றும், தம்மையொத்தாரை அவைகளிலேயே அணுகிக்கேள்விகேட்டுத் தெளிதல் பலர்க்கும் பயன்படுமெனின் அங்ஙனம் எண்ணுவோர் சான்றோர்க்கு வேண்டும் வசதிகளுக்கெல்லாம் பொருட்செலவுசெய்து அவரைத்தக்கவாறு வருவித்து அதற்கென்றே தனி அவை ஒன்றுகூட்டித் தமதுகருத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுதலே தக்கதாகுமென்றும்; இப்போதுமட்டுங் கேட்டகேள்விகட்குத் தாம் விடைசொல்ல இசைவதன்றி இனி எவர் கேட்குங்கேள்விகட்குந் தாம் விடைசொல்லப்போவதில்லையென்றும் பகர்ந்து, அதன்பின் அவ்வியக்கத்தார் நிகழ்த்திய வினாக்களுக்கு ஒன்றரைமணி நேரம்வரையில் தக்க விடைகள் அளித்து அவரும் பிறரும் அவைகளை ஏற்றுமகிழுமாறு செய்தார்கள். அப்போதுகூறிய விடைகளின் விரிவை இங்கே எழுதுவதற்கு இடங்காணாதாதலால், அவைகளை விளக்கமாக அறியவிரும்புவோர், அடிகள் இயற்றிய மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும், சாதிவேற்றுமையும் போலிச் சைவரும், வேளாளர் நாகரிகம், கடவுளுக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவமாகா, பழந்தமிழ்க்கொள்கையே சைவசமயம், அறிவுரைக்கொத்து முதலான நூல்களை நன்குபயின்று அறியக்கடவராக.

அதன்பின் கூ-ஆம் நாள் மாலையில் அதேயிடத்திற்கூடிய பேரவையில் அடிகள் "கடவுளின் உண்மைத்திருவுருவம்" என்னும் அரும்பொருளை யெடுத்து இரண்டுமணிநேரம்வரையிற் றனிச்செந்தமிழ்மொழியிற் றேன்மழைபொழிந்தாலெனப்பேசியருளினார்கள். கேட்டவர் அனைவரும் இதுவரையிற்கேளாத

கடவுள் உண்மைகளை மிகவும் நுட்பமாக விளக்கமாகக்கேட்டுக் கடவுளைநேரே கண்டவர்களாயினோமெனக் களித்துமகிழ்ந்தார்கள். அடிகள் நிகழ்த்திய இச் சொற்பெருக்கின் விரிவு அடிகள் இயற்றிய சைவசித்தாந்த ஞானபோதம், சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, திருவாசக விரிவுரை முதலான நூல்களில் தெளிவாகக்காணப்படும்.

அதன்பின் எ-ஆம் நாள் மாலையிற் "கடவுளின் உண்மையடையாளம், உயிரின் உண்மை" என்னும் இருபெரும்பொருள்களைத் தொடர்புபடுத்தி இரண்டு மணிநேரம் வரையில் அமுதமாரிபொழிந்தருளினார்கள். இவ்விரிவுரைப்பொருளும் மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களிற் பரந்து ஆழ்ந்து காணப்படும். இது முடிந்ததும் அத்திருக்கோயில் மேற்பார்வைத்தலைவர்கள் சார்பாகத், தசாவதானம் திருவாளர் பி. ஆறுமுகம் பிள்ளையவர்கள், அடிகள் ஆற்றியசொற்பெருக்குகளின் அருமை பெருமைகளை வியந்துகூறி, அடிகட்கு நன்றியும் வணக்கமுஞ்செலுத்தி மலர்மாலை சாத்தினார்கள். அடுத்தநாள் அடிகள் அன்பர்களுடன் அத்திருக்கோயிலிற்சென்று சிவபிரானையும் அம்மையையும் வணங்கி ஆறுதலுற்றனர். கூ-ஆம் நாள் அங்கிருந்து புறப்பட்டுப் பல்லாவரந்திரும்பினார்கள்.

தொடரும்.

THE

OCEAN OF WISDOM

An English Bi-Monthly

BY

SWAMI VEDACHALAM

It is being arranged to bring out from the middle of Sept., 1934, an English bi-monthly named the *Ocean of Wisdom* in order to acquaint the English-knowing world with the history, the religion, the philosophy and the literature of the Tamil country, by publishing in it not only original articles on these subjects but also translations of some important Tamil works with exegetical commentaries.

Each number will contain 32 pages demy, and each subject when completed will form into a regular treatise. At present the editor's original works alone will appear; and after sometime when sufficient encouragement and financial help are obtained, the number of pages will be increased and with it of course the rate of subscription also, so as to make room for translations of great Tamil works as well as for the contributions coming from outsiders.

The subscription for the 1st vol. of 6 nos. is Rs 3 including postage, and it must be paid in advance. Or the intending subscribers in India and Ceylon may receive the 1st no. by V. P. P. for its subscription. Those who live in foreign countries will kindly remit their subscription by British Postal Order.

Specimen Copy 12 as.

Please send your subscription to

THE T. M. PRESS,
PALLAVARAM.